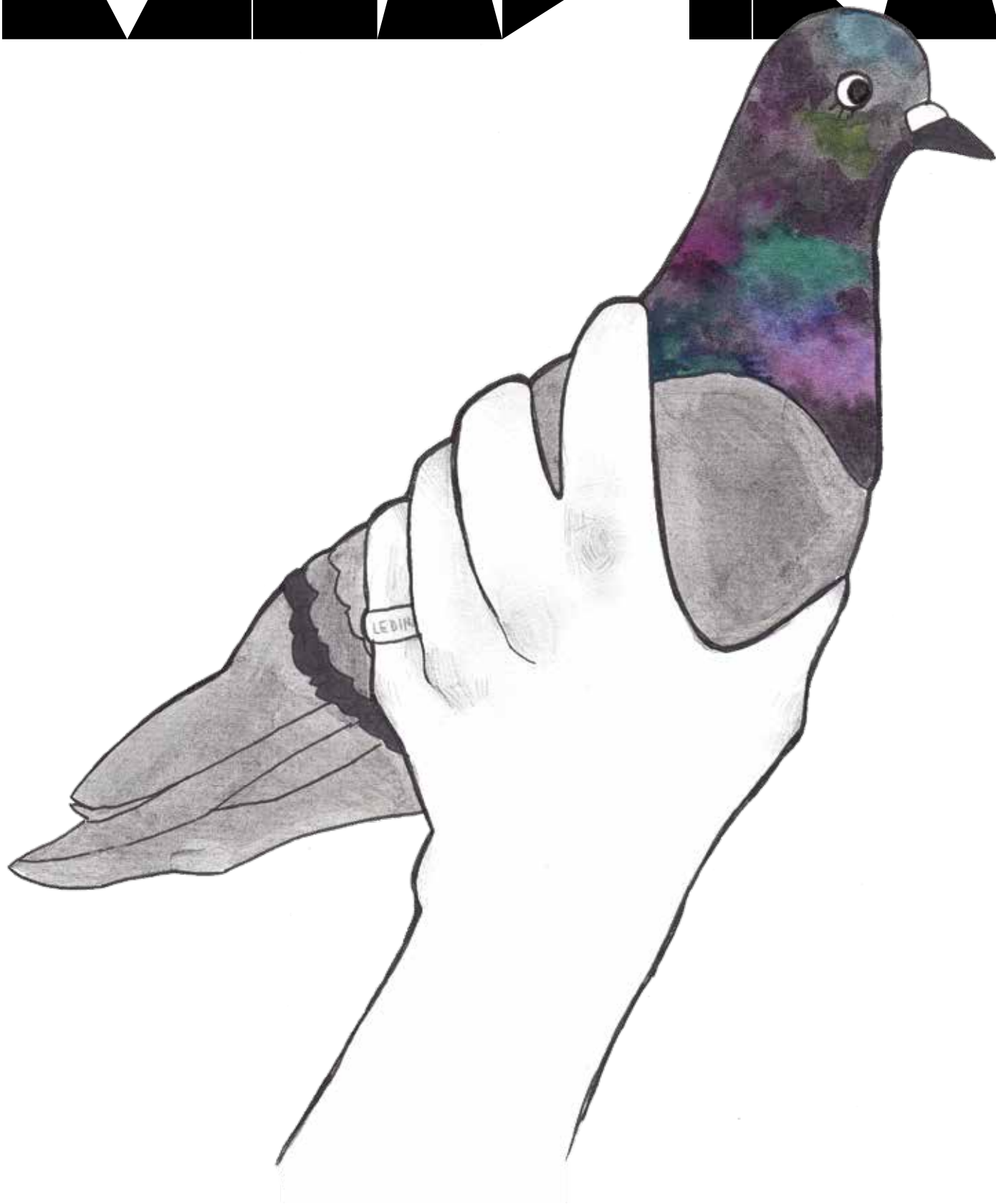
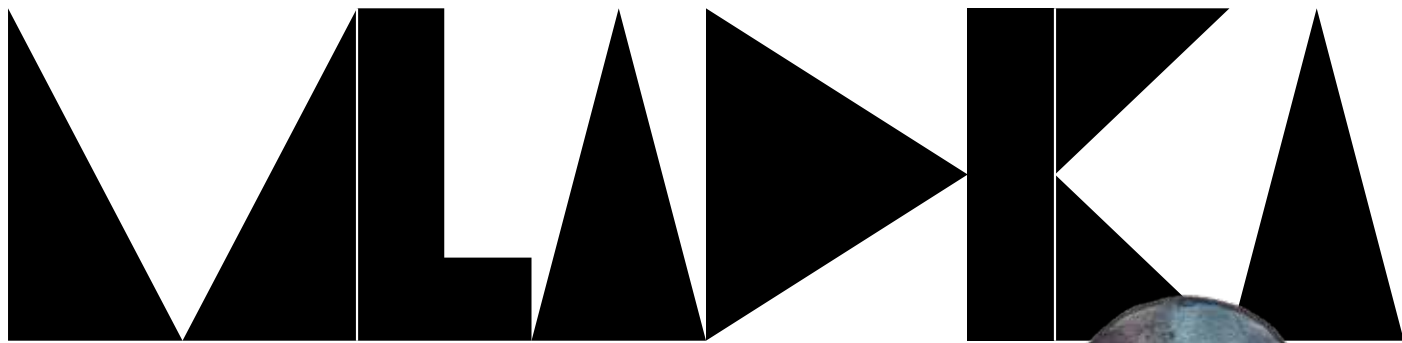

golób -a m, im. mn. tudi golóbje (ô): domača ali divja ptica z majhno glavo, kratkim vratom in krepkim telesom
• knjiž., ekspr. golob miru podoba goloba kot simbol miru

Recimo, da so letošnje tri številke združevale ptice. Te si med seboj ne bi mogle biti bolj različne, a ravno v tem je čar. Najprej je podoba glasila krasil fazan, le za koga drugega kot pa za fazančke, novopečene prve letnike. Z druge številke se je šopiril pav, ki je predstavljal kulturne in druge dosežke nas, kul ledincev, s katerimi se je seveda treba pobahati. Zdaj pa je pred nami golob, ki lahko simbolizira več stvari. In sicer, da so se prvi letniki že povsem navadili na našo šolo in postali povsem udomačena bitja, da je za višje letnike Ledina tako ali tako že nekaj časa drugi dom in da bomo četrti letniki v jatah končno poleteli z ledinskih streh in se razpršili po svetu. Pa tudi simbol miru je. Nekaj, s čimer lahko naznamo ... čim lepše in brezskrbno poletje. :)

UVODNIK

2

MI, LEDINCI

4

ONI, PROFESORJI

8

KAJ DOGAJA

10

Ledinski talenti

Kulturni ambasador

Carpe diem

Andaluzija

Menjaj branje in sanje

SREDICA

24

Intervju z Nikom Škrlecem: »Veščine imam rad, ker me učijo, kako delati s samim seboj.«

Intervju z Anjo Kocjančič: »Lajf je v bistvu lep.«

Belgians in Slovenia

Zakaj je kraljica najmočnejša figura pri šahu?

Moda na Gimnaziji Ledina

Disleksija - nadloga ali vrlina

Kje pa ti živiš? V 116?

DOBRI, BOLJŠI, LEDINCI

44

Anej Grošičar

Kristina Mihelič

Luka Klun

KVIZ ZA PROFESORJE

50

HOROSKOP

52

MLADIKIN IZBOR

54

POEZIJA

58

Če ni dobro, še ni konec

BESEDILO:
Anja Kocjančič
ILUSTRACIJA:
Uma Freja Prosen

Ko tole pišem, imam pred sabo še dva ustna izpita na maturi. Ko bom revijo držala v rokah, pa bom že z vsem konec. Prečudovito. In s čim bi zapečatila še tale svoj zadnji uvodnik? Tamtaramtadam, pred vami je še en oguljen rek, še ena bučka ali pa resnično dejstvo, kakorkoli vzamete – če ni dobro, še ni konec.

Če izhajam iz sebe, ker se, no, seveda zmeraj opiram na svoja (pre)mnoga premišljevanja, ki potem delno prostor najdejo tudi tukajle. Sem tip človeka, ki se za vse sekira veliko preveč. Mislila sem, da me bo pobralo od skrbi pred začetkom mature, in si ustvarjala sto in en strašen scenarij, kaj vse se mi bo pripetilo. In ko je končno odbila sodna ura in sem točno ob devetih, ker, bognedej, kakšno minuto prej, odprla maturitetno polo in jo začela reševati, sem ugotovila, da stvari niso tako neobvladljive. Seveda nisem uživala, ko sem nervozno obračala liste, v sebi preklinjala vse predstavnike RIC-a in se, tako kot predvidevam še ostali sotrpini, spraševala, kaj mi je tega treba. A prav noben od prenapihnenih scenarijev se ni uresničil. Zato je smešno, da si po tem, ko ugotovimo, da se je vse prav solidno izteklo, še kar ne zaupamo in se zopet najdemo v istem ciklu odvečnih, neprijetnih misli.

Enako veliko energije in živčkov nam pobere, če si začnemo prigovarjati, da bo vse kul, naloge bodo povsem po naših merah, imeli bomo takšno srečo, da nam bodo vsi drugi nevoščljivi, vse bo šlo po planu. Zdi se nam nenaravno, ampak je prav instantno za boljše počutje in dvig samozavesti. In na koncu se stvari poklopijo. Včasih povsem spontano in nepričakovano.

In ti, ki tole bereš. Spet si prišel do nekega konca, do zaključka še enega letnika. Če se je kaj zaštrikalo,

nič hudega, še so odprte možnosti. Ker, saj veš, ko bo zares konec, bo dober konec.

Tako kot boste obrnili tale list, bom tudi sama obrnila en nov list življenja. Kako poetično se tole sliši. Ampak se res neizmerno veselim. Konec bo gimnazijskega obdobja, ki je bilo prav gotovo zelo pestro, in porajajo se mi mešani občutki. Nam, maturantom, želim vse lepo pri nadaljnjih življenjskih odločitvah in seveda en super, a čim mirnejši prehod na faks, kjer upam, da se bomo našli. Ostalim ledincem pošiljam zvrhan koš močne volje, sreče, brihtnosti in lepih ocen. Za profesorje in ostale uslužbenke pa: nikar se ne prenehajte truditi za dobrobit vseh, saj to največ šteje.

Urednikovanje Mladikice predajam v roke Maruši Tomaževič, ki bo zagotovo za vse poskrbela, kot se šika.

In heeej, vonj morja, peska ter borovcev je že v zraku. Dajmo skupaj razpreti krila v sončkasto poletje in ujemimo ter privlačimo k sebi same lepe, sveže, nove, prijetne, vznemirljive trenutke.

Čau!

MALČI FLEISCHMAN, 1. B

Katero jed bi pripravila, da bi zmagala na MasterChefu?
Vietnamske spomladanske zavitke z domačo hoisin omako.

Kako bi poimenovala svoje neposredne potomce?
Žensko ime: April, moško ime: Izak.

Danes postaneš predsednica in jutri obstaja zakon, ki ...
bi omogočal vsem ženskam brezplačen dostop do higienskih vložkov.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Kaj bi bil tvoj villain origin story?
Vzeti so mi bili vsi in vse, kar imam rada in mi pomeni največ na svetu (iščem in se maščujem vsem, ki so mi to storili).

Citat v prid človeštva?
To live is the rarest thing in the world. Most people just exist. (Oscar Wilde)

NEJC ŠTRUKELJ, 1. C

Katero jed bi pripravil, da bi zmagal na MasterChefu?
Musako.

Kako bi poimenoval svoje neposredne potomce?
Štrukeljčki.

Danes postaneš predsednik in jutri obstaja zakon, ki ...
določa, da je Olimpija v nogometu vsako leto državni prvak.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Kaj bi bil tvoj villain origin story?
Ugriznil bi me genetsko spremenjen kameleon in nato bi se, kadarkoli bi se želel, združil z okolico. Tako bi lahko oropal banke in jedel McDonald's do konca življenja, zastonj.

Citat v prid človeštva?
Glejte me v vsej moji lepoti. (Rok Štrubelj)

ZANA ROŠ, 2. F

Katero jed bi pripravila, da bi zmagala na MasterChefu?
Čokolino.

Danes postaneš predsednica in jutri obstaja zakon, ki ...
zapoveduje, da se mi v šoli ni treba učiti stvari, ki me ne zanimajo.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Kaj bi bil tvoj villain origin story?
Če bi mi ubili hrčka.

Spremenljivi fetiši?
Karkol, sam foot fetish ne.

Citat v prid človeštva?
Never confuse shit with cioccolato. They may look the same, but the taste – very different. Trust me, I know. (Paolo Gucci, »House of Gucci«)

ARNE REPOVŠ, 2. B

Katero jed bi pripravil, da bi zmagala na MasterChefu?
Čevapčiče.

Kako bi poimenoval svoje neposredne potomce?
Tonka.

Danes postaneš predsednik in jutri obstaja zakon, ki ...
legalizira anabolne steroide.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Spremenljivi fetiši?
Lan Čačović.

Citat v prid človeštva?
Fleeky kruntz on big krutch evrybody know shmeekem on luh kreekky. (Yeat)

ŽIVA HROVAT, 3. E

Katero jed bi pripravila, da bi zmagala na MasterChefu?
Makarone z vodko in čilijem.

Kako bi poimenovala svoje neposredne potomce?
Imeli bi imena z nekakšnim pomenom.

Danes postaneš predsednica in jutri obstaja zakon, ki ...
prepoveduje zelo glasno cmokanje ljudi med
hranjenjem.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Spremenljivi fetiši?
Samo da niso stopala.

Citat v prid človeštva?
Venture outside your comfort zone. The rewards are
worth it. (Rapunzel)

MIHA KOVAČIČ, 3. E

Katero jed bi pripravil, da bi zmagal na MasterChefu?
Špece s sirom in čebulo.

Kako bi poimenoval svoje neposredne potomce?
Shosanna, Vincent in Jožef.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede in kretnje.

Kaj bi bil tvoj villain origin story?
Da mi titan poje mtko pred mojimi očmi.

Spremenljivi fetiši?
Formikofilija pa koprofilija.

Citat v prid človeštva?
Nocoj so dovoljene sanje, jutri je nov dan. (Milan
Kučan)

NAJA PEČAR, 4. C

Katero jed bi pripravila, da bi zmagala na MasterChefu?
Definitivno izvrsten jajčni sendvič s pršutom in sirom.

Kako bi poimenovala svoje neposredne potomce?
Prvega Gin, drugega Tonik.

Danes postaneš predsednica in jutri obstaja zakon, ki ...
ukinja ocenjevanje z ocenami.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Besede.

Kaj bi bil tvoj villain origin story?
Ko sm bla mejhna, so mi dal starši basket žogo v roke in zdej ene 15 let kasneje s piščalko v roki vpijem na otroke: »Gremo na baseline.«

Citat v prid človeštva?
If you don't believe in yourself no one will do it for you. (Kobe Bryant)

LUKA MIKO, 4. D

Katero jed bi pripravil, da bi zmagal na MasterChefu?
Best I can do is juha iz vrečke.

Kako bi poimenoval svoje neposredne potomce?
Upam, da bom mel še velik časa, da razmislim o tem.

Danes postaneš predsednik in jutri obstaja zakon, ki ...
Toliko je za popraviti v tej državi, da po moje v mandatni dobi ne bi mel časa za uresničevanje nekih osebnih interesov.

Za izražanje jeze uporabljaš kretnje/besede?
Znašanje nad sošolko Paulino.

Spremenljivi fetiši?
Dendrofilija.

Citat v prid človeštva?
Even though we never said it to each other, we knew.

EVA BAVCON, BIOLOGIJA

Vaš kabinet ustanovi bend. Kakšna je vaša vloga na odru in kakšno je vaše odrsko ime?

Definitivno spremljevalna pevka! Ime pa mora biti biološko tematsko obarvano, tako da verjetno Pojoča papagajčica.

Obstaja recept vaše babice, za katerega bi lahko prodali svojo dušo?

Prodala dušo? To je slišati pa kar resno! Na srečo sem že zdavnaj ugotovila, da sam recept nič ne pomaga. Najboljše so vedno tiste jedi, ki jih pripravi nekdo drug. =)

Pravijo, da se moda obrača. Za katero modno muho si želite, da bi ostala v preteklosti?

Modnim smernicam pa žal res ne sledim. Tako da na to vprašanje težko odgovorim. Si pa predstavljam, da če bi postale ponovno moderne tiste široke krinoline, ki so sicer videti zelo elegantne, a hkrati nepraktične, potem bi ledinski hodniki med odmori postali neprehodni. V tem primeru bi potrebovali vsaj 20-minutni odmor, da bi uspeli zamenjati učilnice.

Kateri skriti talent se skriva v vas?

No, če ga izdam, potem ne bo več skrit. A ni tako? Lahko rečem le to, da imam magično sposobnost spremeniti navadno torbo, nahrbtnik, malo torbico, kovček ali katerokoli drugo podobno nosilno pripravo v torbo Marry Poppins ali malo torbico Hermione Granger. Čisto po domače pa bi temu lahko rekli, da pripravim vse torbe, da pokajo po šivih, da iz njih privlečem najbolj nepričakovane reči in da tudi takrat, ko se že zazdi, da je torba maksimalno napolnjena, še vedno uspeš najti prazen prostor. =)

Nam zaupate svoj najljubši vic?

Ta vprašanja so pa čedalje težja! Edini vic, ki mi v tem trenutku pade na pamet, je vic, ki si ga otroci tako radi pravijo in se mu smeji, čeprav nima res nobenega smisla. Ampak, lahko presodite sami. Najbolj nesmiseln vic: »Sta bili dve mravlji. Ena pade v vodo, drugi je pa Špela ime.«

Citat v prid človeštva?

Samo enega? V tem trenutku mi je najbolj všeč naslednja misel: Prijazne besede ne stanejo veliko, a veliko dosežejo. (Blaise Pascal)

ROMAN VOGRINC, ZGODOVINA

Vaš kabinet ustanovi bend. Kakšna je vaša vloga na odru in kakšno je vaše odrsko ime?

Pobiralec vstopnine. Takšni strici iz ozadja nimamo umetniških imen. :)

Obstaja recept vaše babice, za katerega bi lahko prodali svojo dušo?

Moja babica je kuhala izjemno, ampak po receptih prejšnjega tisočletja – torej za današnji čas že kar močno pregrešno za zdravje. Je pa k sreči kar nekaj te pregrešnosti podedovala moja mama, tako da se babice še vedno spominjam prek tort, peciva ...

Pravijo, da se moda obrača. Za katero modno muho si želite, da bi ostala v preteklosti?

V tem primeru ne da bi ostale, ampak da bi šle v nepovratno preteklost: šlape z belimi nogavicami!

Kateri skriti talent se skriva v vas?

Ne bi vedel, je zares dobro skrit!

Nam zaupate svoj najljubši vic?

Ni najljubši, je pa edini, ki ga ne pozabim, ker je vedno in vse bolj aktualen, je pa iz obdobja nacizma: »Tipičen arijec je moral biti blond kot črnolasi Hitler, vitek kot res obilen rajhmaršal Göring, atletske postave kot grbasto gobezdalo Goebbels in s tipično nežidovskim priimkom kot ideolog nacizma Rosenberg.«

Citat v prid človeštva?

Bolj kot v prid bi za razumevanje človeštva malo modificiral Descartesa: Izgleda, kot da je od vseh stvari na svetu najbolj enakomerno porazdeljena pamet – vsak namreč meni, da je ima v tolikšnem obilju, da si je celo tisti, ki jih je v vsaki drugi stvari težko zadovoljiti, ne žele več, nego je premorejo.

Ledinski talenti

BESEDILO:
Anja Kocjančič
FOTO:
Bor Matko

Že tradicionalna prireditev se je letos odvila v vsekakor malce drugačnem slogu. Povezovali so jo štirje voditelji, dva bolj umirjena in uglajena, druga dva pa bolj ... hudomušna, če se lepše izrazimo. Odvilo se je pet točk: dve plesni, ena pevska, ledinski band se je postavil s svojo avtorsko pesmijo, ušesa poslušalcev pa so bila deležna tudi melodije harmonike. Komisija prav gotovo ni imela lahkega dela, a je na koncu zmago prisodila hip hop plesalkama.

1

2

3

4

5

6

7

Na fotografijah:
 Sosednja stran — Voditelja Luka Miko in Marjeta Čater Timer
 1 — Zmagovalki Aneja Pirš in Eva Lukman
 2 — Vinko Kosten
 3 — Ledinski bend Ledeni: Lev Soklič, Jakob Ahlin, Eva Lukman in Ažbe Podlipec
 4 — Tara Medjo in voditelja Lena Lavrič ter Luka Urbanč
 5 — Tara Medjo
 6 — Klara Kopitar in Urban Štepec
 7 — Komisija: Tamara Možina Artač, Nataša Korošec, Nataša Trdan Zager, Uroš Cotman, Anej Grošičar, Nejc Pavlovič

Kulturni ambasador

Super je bilo.« »Zelo lepo.« »Vrhunsko. Vau.«
»Predstava mi je bila neznansko všeč. Bila je
drugačna od prejšnjih.« »Zelo srčno.«

To so le nekateri od številnih pozitivnih odzivov po prireditvi, na kateri sta plaketi prejela nova kulturna ambasadorja Gimnazije Ledina, stripar Matej de Cecco in slikarka Barbara Jurkovšek. Naziv prejmejo nekdanji ledinci za številne dosežke in udejstvovanje na kulturnem področju. Tokratnega nagrajenca Mateja de Cecca nas večina najbolj pozna po stripih Šnofijeva družina v reviji Pil ter ilustracijah v zbirki knjig Dese Muck Blazno resno, nagrajenko Barbaro Jurkovšek pa po številnih nagrajenih slikarskih razstavah v Sloveniji in v tujini.

Prireditev je potekala v četrtek, 23. 3. 2023, v Rdeči dvorani Mestne hiše v Ljubljani. Čeprav so pri predstavi sodelovale profesorice (Karmen Brina Kodrič Rašl, Nataša Trdan Zager, Mihaela Gregorc, Nina Levstik, Helena Osterman, Tatjana Cvetko, Mojca Lotrič), so večji del postorili dijaki, ki so bili glavni nastopajoči.

Predstava je bila izvedena praktično do popolnosti. Vrhunska voditeljica sta že na začetku pritegnila pozornost ter nas zares popeljala v svet umetnosti, tako da do konca sploh nismo mogli pogledati stran. Nastopi so se začeli s suito za violončelo, nadaljevali z melanholično pesmijo Drevo, trem igralcem pa je uspelo zelo dobro zadeti esenco romana Slika Doriana Graya z odlomkom, ki je govoril o pomenu in lepoti umetnosti.

V nadaljevanju so sledili pevski nastop, deklamacija poezije, nastop pevskega zbora, ki je obiskovalce navdušil s svojo nepričakovano združitvijo dveh pesmi, Barčice in Deklice. Ko so na vrsto prišle podelitve naziva kulturnega ambasadorja Gimnazije

Ledina, se je najprej predvajal kratek film o obeh nagrajencih, kjer smo umetnika videli skozi oči profesorjev, sorodnikov, prijateljev in kritikov, nato pa je pomočnica ravnateljice Helena Osterman nagrajencema podelila častni plaketi. V govoru sta oba bivša ledinca poudarila, da jima naziv ogromno pomeni, in se zahvalila šoli. V nadaljevanju so sledile še glasbene točke, prireditev pa je sklenil pevski zbor.

Matej de Cecco mi je v pogovoru po prireditvi povedal, da mu je v veliko čast, da je bil nominiran in izbran, ter da je v predstavi zelo užival, in priznal, da tako dolgega in tako kvalitetnega programa ni pričakoval. Vesel je bil, ker je lahko po 25 letih znova videl svoje profesorje.

Barbara Jurkovšek pa meni, da je bila prireditev krasna, da se Ledina vedno znova dokazuje kot kulturna gimnazija, ki ogromno vlaga v umetnost. Poudarila je, da smo zelo inovativni in da je v nastopu izredno uživala. Pohvalila je vse igralce, pevce, glasbenike, zdelo se ji je, da se je pokazal prispevek profesorjev in njihova kulturna podpora. Kulturnega naziva je prav tako zelo vesela, ta ji je v veliko čast, saj ga ni pričakovala.

Nagrajenca sta že v gimnaziji skupaj hodila na študijsko risanje, kjer so se imeli zelo lepo in kjer sta se dobro razumela, vendar izgubila stike, ker sta šla vsak svojo pot. Poudarila pa sta, da bosta znova obnovila prijateljstvo.

Prireditev je bila duhovita, mladostna, poleg tega pa izredno čustvena. Gledalcem je pustila nekaj čarobnega, morda malce melanholičnega. Zdi se mi, da je presegla vsa pričakovanja in da si prav vsi zaslužijo veliko pohvalo.

Carpe diem

BESEDILO:
Karin Forte
FOTO:
Bor Matko

Od 4. do 6. aprila 2023 je bila za ledinsko občinstvo v dvorani Centra Zalog na sporedu predstava Tjaše Mislej z naslovom Naše skladišče v izvedbi šolske dramske skupine Carpe diem. Pod vodstvom profesorice Andreje Pavle Jurman so po premieri 4. aprila sledile še tri ponovitve, na prav vseh pa je dvorana pokala po šivih od navdušenih ledinskih gledalcev.

Zgodba pripoveduje o štirih delavkah v skladišču hipermegamarketa, ki vse dni preživijo za policami, deklarirajo izdelke, jih zlagajo ... V skladišču imajo urejen tudi bivalni del in tako lahko domov odidejo le ob nedeljah, če nepričakovano ne prispe nova pošiljka izdelkov, ki jih je treba razpakirati, deklarirati, zložiti na police ... Poleg njihovega vsakdana spremljamo tudi nekaj nenavadnih pripetljajev z zmedenim kupcem, dostavljavcem, poslovodkinjo in direktorjem regije.

Nadobudni ledinski igralci so se tako vživeli v svoje vloge, da smo v publiku zlahka začutili izmučenost stare delavke Vere, obup matere dveh otrok Suzi ter Evelinino in Marijino hrepenenje po svobodi ter boljšem življenju. Nastopali so: Julija Zajc (3. g), Ana Baretič (3. g), Lucija Leben (2. d), Zoja Lia Femc (3. d), Zala Klančar Čas (3. b), Miha Kovačič (3. e), Žiga Perše (3. f), Polona Pavšek (3. d) in Grega Grabnar (3. d).

Po uspešnem projektu se člani dramske skupine že ozirajo za novimi izzivi in igrami, ki jih ledinci prav nestrpnostno pričakujemo.

Andaluzija

BESEDILO:
Izabela Ostanek
FOTO:
Jan Klemenčič
Arne Repovš

V petek, 24. 2., smo se ledinci v nočnih urah z avtobusom odpeljali v Milano, kjer nas je čakal jutranji polet v Seville. Upali smo, da bomo lahko na avtobusu vsaj malo zatisnili oči, a je bilo to zaradi hrupa, obcestnih luči in adrenalina nemogoče.

Neprespani, a v pričakovanju fantastičnega doživetja, smo se zadnji hip vkrcali na letalo in srečno pristali v sončni Seville. Sprehodili smo se po mestu, ki ga je zaznamoval arabski vpliv, in si ogledali monumentalno La Giraldo, Plazo de España in Parque de Maria Luisa. Zvečer smo že rahlo utrujeni uživali v predstavi flamenka, iz katere je žarel španski temperament. Po dolgem dnevu smo se v hotelu razveselili udobnih postelj in si nabrali novih moči za nadaljevanje potovanja.

Zjutraj smo se odpravili v osrčje Andaluzije, tipično gričevnato pokrajino s številnimi oljčnimi nasadi. Ustavili smo se v Rondi, kjer smo občudovali kar 98 metrov visok most Puente Nuevo, ki se vzpenja nad sotesko El Tajo, in v belih vasicah Setenil in Olvero. Večerno vožnjo proti Cordobi smo popestrili z

branjem in interpretacijo Lorcove Mesečne romance in Vitezove pesmi. V spominu mi je najbolj ostal verz prve, ki pravi: »Verde que te quiero verde.« (Zeleno, ki te hočem zeleno.) Zelena barva namreč simbolizira tragedijo, strast in Andaluzijo, ki ima zeleno-belo zastavo.

Naslednje jutro smo podrobneje raziskali Cordobo, pred tisoč leti največje mesto na svetu in sedež mogočnega omajadskega kalifata. Vrhunec dneva je bil seveda ogled Mezqite de Cordoba, srca mesta in nekdanje arabske mošeje, ki so jo po rekonkvisti preuredili v katoliško cerkev. Nekateri so se skoraj izgubili med lepotami tega izjemnega primerka mavrske arhitekture, kar me ne preseneča, saj je zgradba res ogromnih dimenzij. Nekoč je namreč pod svojimi devetnajstimi ladjami, ki jih podpirajo značilni rdeče-beli stebri in dvojni loki, sprejela do 25 tisoč vernikov.

Naša zadnja destinacija je bila Granada, poslednje oporišče Mavrov na Pirenejskem polotoku. Med njene glavne znamenitosti spadajo Huerto de San

Vincente, danes kulturno središče mesta, mavrska četrt Albaizin in cerkev sv. Nikolaja, iz katere se nam razkriva čudovit pogled na Alhambro s parkom Generalife. Z entuziastično vodičko smo se sprehodili po celotnem palačnem kompleksu, ki predstavlja največji dosežek arabske arhitekture v Evropi. Ker se sama navdušujem nad arhitekturo, me je ogled te rdeče palače nadvse presunil. Rekla bi celo, da je najlepša zgradba, kar sem jih kadarkoli videla.

Ekskurzijo smo sklenili z vožnjo v obmorsko Malago, ki si je žal nismo uspeli ogledati, in malce kaotičnim letom v Bergamo, ko zaradi neznanih težav sprva nismo mogli pristati. Kljub vsem zapletom smo se v zgodnjih jutranjih urah srečno vrnili v Ljubljano, hvaležni za to nepozabno izkušnjo. Sama, čeprav sem kilometre daleč od Andaluzije, ne bom pozabila sunkov hladnega vetra, toplih sončnih žarkov, filmsko razprostrajajočih se razgledov, razposajenega zvoka konjskih vpreg, omamnega vonja ravnokar pripravljene paele in metuljčkov v trebuhu med vzletanjem letala, ali če strnem: »Pequeños momentos grandes recuerdos.«

Menjaj branje in sanje

BESEDILO:
Vita Pirš
Franka Plementaš
FOTO:
Tara Zakotnik
Lara Mioč

Vsredo, 19. aprila 2023, smo na Gimnaziji Ledina organizirali zaključno srečanje 11. Unesco projekta Menjaj branje in sanje, s katerim praznujemo svetovni dan knjige in avtorskih pravic. Dogodek so pripravili dijaki 2. c ter mentorice, profesorice Špela Tršek, Katja Pahler Štehar, Nina Levstik in Mojca Lotrič. Z njim sodelujemo tudi v spremljevalnem programu mladinskega literarnega festivala Bralnice pod slamnikom, ki ga pripravlja založba Miš.

Zaključnega srečanja so se udeležili učenci osnovnih šol Ledina in Rodica ter dijaki gimnazij Vič, Poljane, Jožeta Plečnika in Novo mesto. Posebne gostje so bile predstavnica Slovenske nacionalne komisije za Unesco Barbara Urbanija, urednica založbe Miš Nika Susman in pisateljica Nejka Omahen Šikonja, avtorica mladinskega romana Vihar v meni.

Prireditev se je pričela s krajšim kulturnim programom, ki je vključeval govora profesorice Nine Levstik in ravnatelja Romana Vogrinca, plesno točko Urbana Štepca in Klare Kopitar ter pevsko točko dijakinj 2. c. Nato so sledile likovno-literarne delavnice, na katerih so se udeleženci v skupinah po šest pogovarjali o glavnih osebah iz knjige Vihar v

meni in si zanje nato zamislili Instagram profile, ki so jih predstavili na koncu delavnic.

Dogodek se je nadaljeval s pogovorom s pisateljico Nejko Omahen Šikonja, ki sta ga vodili Nina Habjan in Julija Cerar. Pisateljica je povedala, da je pisati začela na začetku osnovne šole, ker v knjižnici ni našla nobene zanimive knjige več. Svoja prva dva romana, Silvija in Življenje kot v filmu, je izdala že v gimnaziji, po slednjem pa je RTV Slovenija celo posnela mladinski film.

Kljub obetavni pisateljski karieri jo je bolj pritegnilo poučevanje, saj je učiteljica geografije na Osnovni šoli Ferda Vesela Šentvid pri Stični. Od literarnih oseb v romanu Vihar v meni se lahko najbolj poistoveti z Eriko, zelo težko pa se je vživela v lik Tjaše, tihe in vase zaprte najstnice, ki je žrtev medvrstniškega nasilja. Pisateljica je povedala tudi, da težko usklajuje pisanje knjig z zasebnih in poklicnim življenjem, zato za pisanje navadno izkoristi počitniški čas.

Po pogovoru so si udeleženci izmenjali knjige s posvetili. Sledil je odmor za kosilo, srečanje pa se je zaključilo z izmenjavo vtisov udeležencev in željami, da se ob knjigah družimo še kdaj.

Na fotografijah:
 Sosednja stran — Literarno-likovna delavnica
 1 — Voditelji prireditve
 2 — Glasbeni nastop
 3 — Pogovor s pisateljico Nejko
 Omahen Šikonja

“Veščine imam rad, ker me učijo, kako delati s samim seboj.”

Kam ste hodili v srednjo šolo? Kakšni ste bili takrat?

Hodil sem na splošno gimnazijo v Brežicah. Zelo sem užival v vseh stopnjah šolanja, trudili smo se, da bi iz šole, razreda, celotne skupnosti odnesli največ. V srednji šoli sem bil verjetno polovico časa pri pouku, polovico pa na obšolskih dejavnostih. Imeli smo ogromno krožkov, med katerimi je bila zelo močna gledališka dejavnost, ustanovili smo vrtnarski krožek, organizirali literarne večere in koncerte. To je zelo vplivalo na naše dobro počutje v šoli. Veliko dejavnosti v tem obdobju je bilo samoiniciativnih, kar se mi zdi zelo pomembno.

Kako ste usklajevali obšolske dejavnosti in šolske obveznosti? Ali ste bili med bolj bistrimi glavami, ste si zapomnili vse pri pouku in se vam ni bilo treba toliko učiti?

Pri pouku sem vedno hotel dojeti stvari, zato sem včasih težil in spraševal učitelje ter postavljaj tudi neumna vprašanja, da bi čim bolj izkoristil čas pouka, saj sem vedel, da me na naslednji uri morda ne bo. Iz želje, da bi počel še kaj drugega, je izhajalo tudi moje zanimanje za spomin, ki je bilo v srednji šoli zelo močno. Začel sem se spraševati, kako bi lahko imel dobre ocene, a bi zraven delal še vse stvari, ki me zanimajo. Takrat sem odkril tehnike pomnjenja. Po neverjetnem naključju sem bil zato celo zlati maturant. To je bila super popotnica za vse stvari, ki jih še danes počnem.

Ste morda trenirali tudi kakšen šport?

Poskusil sem veliko športov – plavanje, plezanje, gimnastiko, namizni tenis, nogomet ... Na faksu sem začel trenirati potapljanje na vdih, s čimer se ukvarjam še danes. V njem sem našel nekaj, kar mi res ustreza.

Vprašanje Domna Valiča: Ali ste v gimnaziji špricali pouk? Kaj ste navedli za izgovor?

Veliko časa smo legalno špricali pouk, saj smo počeli stvari, ki so bile šoli v interes. Po navadi je bil prav to izgovor. Pred predstavo smo tako lahko namesto pri pouku tudi po dva dni preživeli v kulturnem domu zraven šole. Na tak način bi si želel, da šola deluje.

Kdaj ste vedeli, da se želite ukvarjati z igro? Kaj je bila vaša prva vloga?

Moja prva vloga je bil verjetno polh v predstavi v tretjem razredu (*smeh*). Že v osnovni šoli sem spoznal, da me veseli nastopanje in ustvarjanje na odru. Tudi za gimnazijo sem se odločil ravno zaradi zelo znanega gledališkega krožka. Vsako leto smo pripravili vsaj eno predstavo. Nastopal sem tudi v krajevnem gledališkem društvu. Kar hitro sem vedel, da želim na AGRFT, ampak sem potreboval nekaj časa, da sem to jasno povedal. Na sprejemnih izpitih mi je zelo pomagalo, da smo v srednji šoli in v gledališkem centru organizirali gledališke delavnice in nanje povabili strokovnjake, igralce ter režiserje, ki so delali z nami.

Vaša najnovejša predstava Zdrava pamet je monokomedija. Nam lahko na kratko predstavite njeno vsebino? Ste že prej ustvarjali samostojne predstave?

Za magisterij sem naredil avtorsko predstavo Naj gre vse v pi, ki je uprizarjala, kako si zapomnim decimalke števila pi. To je bila zelo fina izkušnja, ker je šlo za netipično predstavo o nečem, česar na odru ne pričakuješ. Zame je bila zelo stimulativna, užival sem in tudi odziv nanjo je bil res dober. Zdrava pamet je nekaj podobnega, je komedija o možganih, kjer postavim na oder nekaj, kar ni tipično gledališko. Ta predstava je posebna tudi zato, ker je ob njej še razstava o možganih.

S tremi besedami bi se Nik Škrlec opisal takole: vztrajen, trmast, radoveden. Ko nekaj vzbudi njegovo pozornost, zadevo naštudira »v nulo«. Iz čiste radosti do učenja, trme ali prvotnega dolgčasa. Kot da bi tekmoval s samim seboj in sam sebi postavljal izzive. Med temi je tudi potapljanje, ki ga je naučilo, da ovir ne moreš premagati na silo.

BESEDILO:

Anja Kocjančič

Lunja Gabrič Bronič

FOTO:

Bor Matko

Kdaj ste prvič sestavili rubikovo kocko? Koliko časa ste za sestavljanje potrebovali takrat in koliko danes?

Prvič sem jo sestavil leta 2016. Naučil sem se zato, ker naj bi jo sestavljal moj lik v predstavi Pomona. Čeprav v predstavi na koncu nisem sestavljal kocke, me je to tako intrigiralo, da sem se učil še natančnejšega sestavljanja. Če sem jo na začetku sestavil v dveh minutah, je bil čez dve, tri leta moj najboljši čas 13 sekund. Danes, ko sem spet bolj len in ne vadim toliko, je povprečje verjetno okoli pol minute. Vmes sem poskušal podreti tudi Guinnessov rekord, in sicer koliko rubikovih kock lahko sestavim pod vodo z enim vdihom. Na koncu sem jih sestavil deset. Žal mi rekorda ni uspelo podreti, vendar to ni pomembno. Opravljanje miselne aktivnosti, medtem ko držiš sapo, je zelo težko. Vse gre zelo počasi, vse postane zelo naporno, saj telo želi delati čim manj, ti pa od možganov zahtevaš čim več.

Kdaj ste začeli voditi Male sive celice? Ste oddajo gledali kot otrok? Kaj vam je bilo pri vodenju najbolj všeč?

Mislim, da sem začel leta 2015, vodil pa sem jo pet let. Kot otroku mi je bila oddaja zelo ljuba, zato mi je bilo v veliko čast, da sem jo lahko vodil. To je bilo sploh prvič, da sem vodil televizijsko oddajo. Celice so zelo zahtevna oddaja za voditelja, ker moraš upoštevati ogromno dejavnikov: spremljati rezultat, odgovore, tekmovalce, gledalce, pravilno brati dejstva, ki so včasih s področij, ki jih ne poznaš, nekaj malega vedeti o temah ... Najbolj sem se naučil prav koordiniranja več stvari, kar mi tudi zdaj pride prav.

Ste večkratni slovenski rekorder v pomnjenju števila pi, zapomnili ste si več kot 3000 decimalk. Števke si zapomnite s tehniko palače spomina. Nam jo lahko na kratko obrazložite?

Vse tehnike pomnjenja delujejo tako, da tisto, kar si želimo zapomniti, na čim več načinov privežemo v svoj spomin, v bazo znanja. Palača spomina izkorišča lastnost našega spomina, da prostorov ne more pozabiti. To pomeni, da si vedno zamisliš pot, ki jo dobro poznaš, na primer pot iz sobe v šolo, in potem to pot razdeliš na postaje. Vsaka od teh postaj postane nosilec tega, kar bi si rad zapomnil. V teh prostorih si predstavljaš to, kar želiš obdržati v spominu, na čim bolj konkretne, zanimive načina.

Če bi si želel zapomniti niz decimalk števila pi, bi rekel: »V svojo palačo spomina, ki se začne v moji sobi, bom položil trojko, enko v dnevno sobo, štirko v kuhinjo, enko potem spet na hodnik, petko pred vrata.« Vsaka od teh številka sama po sebi ne pomeni nič, če pa jo pretvorim v nekaj konkretnega, pa to

postane bolj zapomnljivo in zabavno. V svoji sobi bi si tako predstavljal ogromne brke na postelji, ker je trojka zame podobna brkom. Potem bi si enko v dnevni sobi predstavljal kot svečo in sobo, da gori. Če si to v domišljiji res predstavljaš, kar pomeni, da vključiš vse čute, bo delovalo, ker se zaradi toliko povezav vse zasedra v spomin. Če treniraš palačo spomina, postaja nekaj, kar ti je vedno bolj v krvi.

Kdaj ste se naučili žonglirati in zakaj? Kaj je bil najbolj nor predmet, s katerim ste žonglirali?

Žonglirati sem začel v 9. razredu, ko sem bil na morju in sem imel zelo resno vnetje ušes. Nisem se mogel potapljati, bil sem na kopnem in umiral od dolgčasa. Na YouTubeu sem našel posnetke, kupil žogice in se začel učiti. Najbolj odpiljene stvari, s katerimi sem žongliral, so jajca, čevlji, telefoni in noži. Najbolj noro je bilo žongliranje na slacklinu na višini. Nekoč sva s prijateljem štopala iz Brestanice, mojega rojstnega kraja, do Varšave in se celo potovanje preživljala samo z nastopi na ulici. To je pomenilo, da sva eno noč spala pod mostom, drugič pa komaj spraskala za hostel in tam pobrala vse nutele, ki so jih imeli, da sva jih jedla čez dan.

Kaj bi svetovali vsem, ki si želijo začeti žonglirati?

Imam dva, tri vodiče na svojem kanalu, ki se mi zdijo kar dobri, ker je treba začeti postopno. Žongliranje je super, saj te uči, kako samega sebe pripraviti do tega, da ti bo nekaj uspelo. Ne moreš začeti kar s tremi žogicami. Vedno začneš z eno, in ko obvladaš osnovni mehanizem žongliranja, ki ni v krogu, kot bi si mislili, ampak gre navzkriž, dodaš drugo in nato tretjo žogico. Ta postopna logika je nekaj, kar nam pride prav povsod v življenju, ne samo pri žongliranju. Veščine imam rad zato, ker me učijo, kako delati s samim seboj.

Glede na to, kar govorite, bi vas opisali kot potrpežljivega. Večina bi nas namreč verjetno vzela v roke tri žogice, ugotovila, da nam ne gre, in žogice vrgla stran, češ da smo nesposobni.

To, kar si rekla, je zelo zanimivo. Opisala si tipičen proces, ki se dogaja povsod, ne samo z žogicami. Tudi sam se samogovorov, ki so včasih jezni, včasih žalostni, nikoli ne bom znebil, poskušam pa jih narediti čim bolj prijazne. Še pomembneje pa je, da znaš tri žogice zbiti na eno samo. To je prvi korak, ki te uči potrpežljivosti, zmožnosti, da si rečeš: »Okej, umiri se, šlo bo. Očitno imaš preveč naloženo, to je prevelik zalogaj za začetek.« Če znamo to delati tudi pri učni snovi, je veliko lažje. Ravno odnos do sebe je po mojem v jedru vseh reči.

Kdaj ste se začeli potapljati in zakaj?

Odkar vem zase, sem bil v vodi vedno pod gladino. Med študijem v Ljubljani sem potapljanje začel trenirati in se z njim resneje ukvarjati. Od tega je že več kot deset let. Sem tudi inštruktor. Plavanje pod vodo me privlači, ker se lahko premikaš v vse smeri in si najbližje občutku letenja. S tem je povezano tudi drugačno vzdušje v telesu in mislih, ki vlada pod vodo – pomembni so umirjanje, počasnejše bitje srca, upočasnjene misli, pod vodo so tudi čuti drugačni, slišimo drugače, vidimo drugače, zato mi je to tako zanimivo.

Merite svoj čas pod vodo ali globino potopa? Kakšen je vaš rekord?

Lahko meriš vse, potapljanje ima ogromno disciplin. Jaz najbolj uživam v potopu v globino, čisto klasično, brez pomagal in v bazenu v statiki, torej zadrževanje diha na miru. V statiki je bil moj rekord šest minut in pol, v globini pa sem nekje na šestdesetih metrih. Dlje ko se s tem ukvarjam, bolj vidim, da mi niso bistvene samo številke, ampak sta pomembnejša občutek in izkušnja.

Učili ste se švedščino. Ali znate še kakšen eksotičen jezik?

Ne, švedščina je bila eden mojih neuspešnih poskusov. Znam angleško, slabo nemško, pred časom sem se hotel učiti francosko. S švedščino pa sem želel raziskati tehnike pomnjenja za učenje jezikov. Moja napaka je bila, da sem se hotel vse naučiti prek interneta, potem pa sem ugotovil, da bi bilo bolje udeležiti se tečaja. Nisem še obupal, jeziki me zelo zanimajo, ampak trenutno še niso moje močno področje.

Organizirate delavnice žongliranja, ustvarjanja spletnih vsebin in skrivnosti spomina. Ali se delavnic udeležujejo predvsem otroci, mladi ali odrasli?

Velik del moje publike so res mlajši, ampak čedalje raje nagovarjam odrasle, ker tudi sam postajam starejši. Mislim, da je vseživljenjsko učenje zelo pomembno. Velikokrat me razjezi, ko starš pripelje otroka in reče: »On bi se pa tega res moral naučiti, njemu bo pa to prav prišlo.« Ja, ampak tudi tebi bi, tudi zate bi bilo super, da se to naučiš. Velikokrat se odrasli prenehajo učiti, saj sami pri sebi presodijo, da niso zmožni, kar je res škoda.

Ali imate vzornika?

Imam veliko vzornikov, vedno rad poiščem mojstre v različnih stvareh, mislim, da se lahko od skoraj vsakega nekaj naučim. Trenutno se že pol leta učim igrati klavir. Raziskovanje zgodovine glasbe je fascinantno, tako da so moji vzorniki jazz glasbeniki zadnjih sto let. Raziskujem, kako so spreminjali glasbo, kar je moj navdih za druge stvari, ki jih počnem. To se mi po navadi zgodi tudi z gledališkimi in s filmskimi vzorniki, kot so Jernej Šugman in cel kup tujih legendarnih igralcev.

Kaj se vam zdi v življenju pomembneje: biti dober v veliko stvareh, tako da o vsakem področju nekaj veš, ali biti strokovnjak na enem samem področju?

Prepričan sem, da potrebujemo oboje, ampak meni je bližje ideja raziskovalcev renesanse, ki morajo poznati različna področja. V moji dejavnosti, ki je v osnovi ustvarjalnost, je to lahko zelo hvaležno. Sem zagotovo bolj mojster različnih stvari kot strokovnjak za eno samo. Zelo pa občudujem profilirane strokovnjake, mogoče se mi to v življenju še kdaj obrne.

Kaj bi sporočili ledincem?

Se mi zdi, da ves čas govorim o tem. Najbolj pogumno in najbolj hvaležno je, da znaš slediti svojim interesom in jih razvijati ter da znaš samega sebe usmerjati in voditi skozi izzive, šolo, življenje. Tega se lahko priučimo. Če smo zmožni za svojo idejo navdušiti druge, lahko marsikaj spremenimo, naredimo ogromno stvari in se počutimo dobro ter izpopolnjeno. Rad bi živel v svetu, kjer ljudje to, kar nas zanima, počnemo z veseljem, a tudi z naporom. Ampak če je podlaga tega lastna volja, potem bo super.

“Lajf je v bistvu lep.”

Kako je prišlo do tega, da si postala urednica Mladike?

Nekdanja urednica Anja Vrtačnik mi je enkrat v sredini junija napisala sporočilo, naj pridem v knjižnico. Najprej sem pomislila, da je treba za Mladiko še kaj postoriti in zdelo se mi je čudno, da tako pozno. Tam sta me čakali mentorica in Anja, ki me je kar naravnost vprašala, če bi bila urednica. Bila sem prav presenečena, samo stala sem tam in se spraševala, zakaj jaz. Povedala sem, da tega nisem pričakovala, in Anja je bila začudena, mislila je, da sem predvidevala. Potem mi je dala nekaj časa za razmislek in odločila sem se, da izziv sprejemem.

Kakšni so bili tvoji začetki pri Mladiki? Kaj je pripomoglo k temu, da si se v prvem letniku odločila postati novinarka?

Že v osnovni šoli sem pisala za šolsko glasilo, zato se mi je zdelo smiselno in samoumevno, da bi kaj takega počela tudi na Ledini, saj rada pišem. Začetki niso bili čisto nič posebnega. Je pa najprej prišlo do manjšega nesporazuma. Namesto na prvi sestanek za Mladiko sem prišla na sestanek za dijaško skupnost. V kotu sem malo prestrašeno in sramežljivo stala celih petnajst minut, ko me je eden od dijakov le opazil, sklepal, da sem se verjetno zmotila, in me usmeril do knjižnice. Ko sem le prišla tja, je bilo že vsega konec, a sem še uspela ujeti mentorico in izraziti svojo željo.

Moja prva naloga je bila, da sem za rubriko Mi, ledinci, oni, profesorji poiskala dijake, kar mi je predstavljalo precejšen izziv, saj na Ledini, z izjemo sošolcev, nisem poznala ma nikogar. Hecno je, da sem to počela še dve leti, ker so bila moja vprašanja urednici Anji zelo všeč, jaz pa si kot tak »people pleaser« nisem upala reči ne. Šele proti

koncu drugega letnika sem ji končno povedala, da tega ne bi več počela (*smeh*). In sem se lotila pisanja o stvareh, ki so me zanimale in me še zanimajo ter o katerih veliko razmišljam. Napisala sem štiri strani dolgo besedilo o duševnih motnjah, o tem, zakaj nastanejo in kako se jih zdravi ter vse to združila še z resnično zgodbo. In kmalu dobila informacijo, da bo besedilo potrebno skrajšati (*smeh*). Napisala sem tudi članek z naslovom Samo drugačni spreminjajo svet, v katerem sem pisala o introvertiranosti.

Kaj se je najbolj spremenilo, ko si iz novinarke napredovala v urednico?

Zagotovo je zdaj potrebne mnogo več komunikacije z ljudmi, ker pa sem bolj introvertirana in se hitro počutim tesnobno, če sem v stiku z veliko ljudmi, mi to ni ravno pri srcu. In na splošno je več dela. Če sem prej samo napisala članek in ga oddala, moram zdaj razmisliti, kdaj bo sestanek, kdaj bom postavila rok za oddajo člankov, toooliko je komunikacije po Instagramu pred sestankom in predvsem po njem, pa pregledovanja prispevkov in še marsičesa. In pa vodenje neke skupine. Se mi zdi, da sem v dveh letih urednikovanja dobila potrdilo, da mi pozicija vodje ni ravno ljuba. Prav tako je škoda, da mi zmanjka časa, da bi napisala še kakšen čisto svoj članek, na primer kako hišni ljubljenci vplivajo na dobro počutje.

Kaj ti je pri tvojem delu v največji užitek?

Všeč mi je delati intervjuje z znanimi osebami, kar mi predstavlja tudi velik izziv. Ena taka zanimiva izkušnja je bila ustvarjati intervju z Mitjem Okornom. Po Zoomu sva govorila dve uri, ker tipči kar ni nehal govoriti, a vzdušje je bilo res dobro. Rada pišem tudi uvodnike. Ko Mladika izide,

Introvertirana, organizirana in nasmejana, zanima jo psihologija, zato o njej z veseljem veliko piše. Rada ima svojega kužka, sprehode po gozdu in poslušanje glasbe. Ledino je zaznamovala kot urednica našega šolskega glasila. To je postala v tretjem letniku, v svoji vlogi pa se je odlično izkazovala vse do danes.

BESEDILO:

Ajda Osojnik

Ajša Jakoš Vasle

FOTO:

Sara Halilović

jo z veseljem listam, saj vem, koliko truda je bilo potrebnega, da je nastala.

Kako danes gledaš na prvo Mladiko, ki si jo urejala?

Za prvo številko sem bila zelo nervozna. Sekirala sem se najbolj, kar je možno. Mislila sem, da moram poskrbeti za čisto vse, in želela sem imeti nadzor nad vsem, tudi nad dizajnom, čeprav o tem nimam pojma.

O čem rada pišeš?

Največ rada pišem o duševnem zdravju, o dobrem počutju, o čustvih, psihologiji na splošno ... Tudi v uvodnikih vedno vse navežem na naša čustva, naše doživljanje in spoprijemanje s težkimi situacijami. Rada napišem nekaj, s čimer se ljudje lahko poistovetijo in jih nekako spodbudim. Želim si, da je bralcem prijetno ob branju, a hkrati napišem stvari realno, jih ne idealiziram.

Ali razmišljaš o poklicni poti na novinarskem področju?

Pravzaprav ne. Informativci za študij novinarstva so mi bili skrajno dolgočasni (*smeh*). Vpisala sem se na socialno pedagogiko, mislim, da ta študij najbolj odraža moje interese in zanimanja.

Imaš morda vzornika z novinarskega področja?

Z novinarskega področja ne, lahko pa izpostavim dve osebi, ki sta mi na nek način vzor. Najprej svojo

mami, ker je prestala veliko težjih življenjskih preizkušenj, a je zato močna oseba in vedno usmerjena v iskanje rešitev. Za vse se zavzame in je zelo skrbna. Ni se ji problem izpostaviti in povedati svojega mnenja na glas. Potem pa je vredno omeniti tudi izjemnega plavalca, to je večkratni olimpijski prvak Michael Phelps, svoj čas je bil najboljši na svetu. Bil je izjemen primer talenta in neverjetne vztrajnosti. Zelo mi je zanimivo to, da je v nekem obdobju zapadel celo v droge in nehal trenirati. A na neki točki se je izkopal iz te temačne luknje, odšel na odvajanje, se pozdravil, začel znova trenirati in zopet postal tako dober, da je ponovno zmagal na olimpijskih igrah.

Ti je kakšen spomin, vezan na ta štiri leta na Ledini, še posebej ostal v spominu?

Všeč so mi manjši dogodki, kot recimo preživljanje časa s prijateljicami v šolskih koticah. V spominu mi bodo zagotovo ostali kakšni glavni odmori, ko smo se po deset minut nepretrgoma smejale.

Kaj ti v prostem času predstavlja oddih od šolskega vsakdana?

Definicija prostega časa je zanimiva stvar. Zdi se mi, da je prosti čas definiran kot odmor med delom za šolo in pa petek popoldne. Čez teden se mi zdi, da prostega časa kar ni. Pridem domov, delam za šolo, mogoče gledam kaj po YouTubu in potem grem spat. Zelo težko rečem, da je tista ura, dve prosti čas. Bolj si ga predstavljam kot brezskrbno sanjarjenje

med poletnimi počitnicami. Če bi vseeno poskusila opredeliti svoj prosti čas med šolo, bi rekla, da je ta povezan z mojim kužkom, ki ga res obožujem in mi veliko pomeni, saj me je vsak dan, ko pridem domov, enako vesel. Odklop mi predstavlja tudi hitra hoja po gozdu, kjer srečam zelo malo sprehajalcev, kar mi seveda ugaja. Zelo rada tudi poslušam glasbo, saj mi je res všeč občutek, da se zliješ s super komadom in se malo odklopiš od sveta.

Imaš za ledince kakšen nasvet?

Čisto v vsakem dnevu, tudi če je bil še tako slab, se vedno najde kakšna malenkost, ki te spravi v boljšo voljo ali za katero lahko rečeš, da si zanjo hvaležen. Zato je tudi zelo pomembno in dejansko deluje, da se, četudi se počutiš zelo slabo, poskušaš spraviti početi nekaj, kar se ti zdi pozitivno, in to

poskušaš vzdrževati: greš tečt, pokličeš prijatelja, pobarvaš pobarvanko, lahko je karkoli. Pa kar itak že vsi govorijo, ampak moram seveda povedati še jaz: »Ne se tok zelo sekirat za vse.« Itak, da je težko, sploh to, da se kar ne bi »žrl« zaradi ocen, pričakovanj, ki letijo z vseh strani, in visokih zahtev, ki si jih postaviš tudi sam. Ampak zato se lahko priučiš biti prijazen do sebe, malo bolj potrpežljiv in se poskušaš sprejeti. Tako tudi lažje uživaš v trenutku in skrbi potisneš na stran. Pa lajf je lep v bistvu. Ni lahko razmišljati na tak način in tega tudi ozavestiti. Bi rekla, da je danes že preveč črnogledih in pesimističnih ljudi, med katerimi se najdem. Ampak ko se na ves glas smejiš dobri šali, ko se nasmehneš prikupnemu pasjemu mladičku ali pa mimoidočemu na hodniku. To so pa taki lepi momenti, a niso?

Belgians in Slovenia

BESEDILO:
Lunja Gabrič Bronič
FOTO:
Arne Repovš

V tednu od 13. do 17. marca so dijaki Petra Džeroska, Bor Matko, Iza Izabela Jarc in Jakob Hren v okviru projekta Erasmus+ gostili štiri Belgijce: Emmo, Angela, Hannesa in Eliso. Popeljali so jih po Ljubljani in organizirali različne aktivnosti ter izlete. Gostje so si ogledali našo šolo in prisostvovali tudi pri pouku.

Where have you been staying?

Emma: We have been staying in a small hostel called Cube. There are rooms for two, it is very cosy. We have one toilet and one shower to share. That isn't always easy, because there are four of us and we get up at around the same time, so we always have to figure out who's going to the bathroom first.

Hannes: It is great, everything is clean, everything works and if the only thing that is annoying is that you have to wait some minutes to go to the bathroom, it isn't that bad.

Emma: It's beautiful and for such a short stay, you don't need many things, so we have all the things we need.

Did you have a chance to explore the city? What did you like?

Emma: Yes, we had some free time to go shopping, I mean I went shopping and did whatever I wanted.

Elisa: We had the time to explore the city ourselves, but the students also showed us the main attractions and told us something about them. Every day we had to walk 20 minutes to school from the hostel and that was really pleasant in the morning, with fresh air.

Emma: I also liked that the students' tour was at the beginning of the week, so we already knew a bit about the city and then when we had free time, we could explore it.

Angelo: We really enjoyed the hill and the castle, the view from there was amazing with the city and all the mountains around. We even went for a little run in the morning.

Hannes: Yes, we ran up the hill where we watched

the beautiful sunrise. We were surprised with all the nature in the city, it's really green. And cars aren't allowed in the centre here, while in Brugges they are. Angelo: Yes, the streets are really clean, there is almost no trash.

When did you wake up here?

Angelo: We woke up at 7.30, when you guys start school.

Elisa: Our school starts at 8.15, so at home most of us wake up at around seven in the morning. I think this is the biggest difference with our school, because our school ends at four, and you are usually done by two. But you still notice that a lot of students here are hanging out in the city, whereas most of us just go home after classes, because we are tired.

Hannes: In our school we have long breaks and here it's just lesson, lesson, lesson. I think this can be good, because you have longer afternoons.

Elisa: But the students here are still very tired, because they work long at night and get up really early.

Can you point out some of the main differences between our school periods?

Elisa: I think the lack of connection between the teacher and the students, we noticed that mainly the teacher is talking, but we are used to more interactive ways. The pace is faster, the teachers know what they want to do in each lesson, and if it's not finished, they go faster the next time.

Angelo: It is much easier not to pay attention here, the classes are a lot bigger with like 30 students in each class, whereas there are twenty of us in class at home, so we are used to more interactive ways.

Hannes: The lessons here only come from the teacher, while at our school the lessons come from the teacher, but also from the students. We answer a lot of questions and the teachers tell us how we should solve problems and ask us about our opinions, so some people in our schools don't have to do a lot of work at

home, because they learn everything at school.

Emma: I think the atmosphere in Slovenia is also quite different...some lessons were very easy-going and chill, students and teachers laughed a lot and made a lot of jokes.

What were your favourite subjects that you followed? Did any teacher make a good impression on you?

Angelo: I really liked chemistry with Ms Cebin, because she introduced me to everyone and I could say a few things about myself and I also like chemistry.

Elisa: She was very kind, she talked to me after class about what I do, what I like, what I want to do in the future, what kind of chemistry we get in this moment.

Emma: I think for me it is psychology or arts history, because those were the two teachers that are really excited about their subject and were giving their lessons extremely enthusiastically, so it was more interesting to follow the subject.

What is your favourite spot at our school?

Angelo: We didn't go to a lot of places, but I really like the things you could sit on in the grey room and it is spacious, a lot of people are there during the break.

Hannes: You have a lot of cosy places to spend your time in.

Emma: The aquariums with the fish are really pretty, and the green wall with plants is so cool.

Elisa: But you don't have a playground, which is interesting, because during our breaks we have to go outside, to the playground.

Did you learn any new words in Slovenian?

Hannes: A res, dobro tek, dober dan, živjo, kaj, prav.

Elisa: But the main thing was A res? Because it's already a thing in Belgium, so even if we didn't

understand a thing when the Slovenians were talking, we heard "A res?" and it made perfect sense.

Hannes: But the thing is, your language differs from ours so much that we don't understand a single word except like "profesorica".

Emma: It is really difficult to remember the words that you try to teach us.

What are the differences in the clothes that the students wear?

Hannes: Here, every student has their own style in school about we separate our school-time clothes and our free-time clothes.

Elisa: In school we have dress rules, we aren't allowed to show our shoulders, have bare skin showing on our backs, we can't wear ripped jeans, skirts have to be at the length of your knees, no leg skin can be showing. This can be very stupid, when you want to wear shorts in summer when it's really hot and you can't.

Angelo: You can't wear joggers, training suits, slippers. Your belly can not be shown, you can't wear cropped tops.

Hannes: This is a very much discussed topic, because we don't understand why those rules are important.

Emma: We don't get the shoulders thing. They say that it's distracting the boys, but a shoulder is not distracting.

Angelo: There are a lot of protests where students decide what everybody should wear on a certain day.

Emma: There was one time where many girls and a lot of boys wore crop tops and wrote: Distracted? on their bellies to really provoke the schools.

Hannes: Some teachers were really angry, they said they would not teach their lesson until they saw a single belly. I don't think they will keep the rules for a very long time.

Zakaj je kraljica najmočnejša figura pri šahu?

BESEDILO:
Katja Teja Miklavčič
ILUSTRACIJA:
Iza Mušič Petković

Medtem ko so moje misli po odpisanem eseju iskale vse možne narejene napake, so se moji prijatelji raje pametno zamotili z igro šaha. Mojo pozornost je hitro pritegnila kraljica, najmočnejša figura pri šahu, s katero je sošolec uspešno matiral nasprotnikovega kralja. Zanimivo se mi je zdelo, da je kraljica kot ženska najmočnejša figura kljub patriarhalni družbi, značilni za čas, iz katerega izvira šah.

Čeprav je treba za zmago matirati nasprotnikovega kralja, je kraljica danes nedvomno najmočnejša figura v igri šaha. Lahko se premakne poljubno število polj navpično, vodoravno ali diagonalno, pri čemer združuje moči trdnjave in tekača. Igralec figuro kmeta, ki jo uspe premakniti na drugo stran igralne plošče, najpogosteje zamenja za kraljico. Moč kraljice je primerljiva s trdnjavo in tekačem skupaj. Razloga za to sta dva. Prvi je, da igralec potrebuje dve potezi za napad s tekačem in s trdnjavo, medtem ko za premik kraljice potrebuje le eno potezo. Drugi razlog pa je, da kraljice ne omejuje barva polja, kot omejuje tekača. Kljub temu da je polje dvakratno napadeno ali zaščiteno, če igralec uporabi tekača in trdnjavo, to po navadi ne igra pomembne vloge.

Kraljica pa ni bila vedno tako močna figura, kot je danes. Šah se je v zgodovinskih virih začel pojavljati v 7. stoletju v Perziji in Indiji. Perzijci so od Indijcev prevzeli igralno ploščo s 64 polji in šest različnih figur, ki so jim nadeli perzijska imena. Namesto s kraljico so igro igrali z moško figuro, imenovano »farzín«. Grob prevod tega imena bi bil svetovalec. H. J. R. Murray je v delu Zgodovina šaha pojasnil, da so to figuro sčasoma začeli enačiti z vezirjem, ki je bil politik na visokem položaju, šahova najbolj zaupna oseba in njegov svetovalec. Kljub temu pa je njegovo gibanje ostalo zelo omejeno, saj se je smel premikati le za eno polje diagonalno v katerokoli smer. Okoli leta 1300 je prvič zabeleženo, da se je njegova figura smela v prvi potezi premakniti za dve polji diagonalno.

Evropejcem je bil položaj vezirja kulturno povsem tuj. Glede na mnenje zgodovinarke Marilyn Yalom je bil vezir prvič preimenovan v kraljico okoli leta 997 v latinski pesmi Verzi o šahu, ki jo je napisal nemško govoreči menih. Ohranjena je v samostanu v Einsiedelnu v Švici. V njej je opisal postavitev plošče in premikanje figur. Kraljica je v njegovi različici igre ohranila omejeno gibanje svojega predhodnika, kar se naslednjih nekaj stoletji ni spremenilo. Vsaka kultura je pravila šaha priredila po svoje, vendar je kraljica postala nepogrešljiva v vseh različicah igre.

Carmina Burana omenja figuro kraljice kot žensko oziroma soprogo, med šahovsko revolucijo ob koncu 15. stoletja pa je pri katoliških narodih zabeleženo poimenovanje gospa (latinsko domina). Protestantski narodi so zavračali vse izpeljanke gospe, saj bi to poimenovanje lahko nakazovalo na nekakšen kult device Marije, zato so se raje posluževali posvetne besede kraljica. Zanimivo je, da je v Rusiji figura obdržala prvotno ime ferz (poimenovanje za vezirja), ostali izrazi, kot sta korolevna (kraljeva hči) in carica, pa se uporabljajo le pogovorno. V Estoniji se za to figuro uporablja ime lipp, kar pomeni zastava.

Kraljičin vzpon do moči, kakršna je zanjo značilna danes, se je najverjetneje zgodil med letoma 1470 in 1480. Yalom trdi, da je prvi dokaz mogoče najti v katalonski pesmi o igri šaha med Špance, ki sta se imenovala Castellvi in Vinyoles. Zgodovinarica opozarja na več možnih razlogov, ki bi lahko vplivali na spremembo vloge te figure. Na to, da je figura postala kraljica, je najverjetneje vplivala pomembnost srednjeveških kraljic, kot so Eleanor Akvitanska, Blanka Kastiljska in zlasti Izabela I. Kastiljska. Nekateri viri navajajo tudi moč, ki je bila pripisana ženskam v trubadurski romantični poeziji, in priljubljenost šaha kot igre, v kateri so moški in ženske enakovredni nasprotniki. Kljub temu da so šahovsko figuro kraljice v Španiji in na Portugalskem poznali šele od 12. stoletja, drugod pa je bila v rabi že prej, sodobna vloga te figure izvira ravno od tam, kjer jo je verjetno navdihnila velika politična moč Izabele I. med njeno vladavino. Njena raba se je po Evropi razširila z iznajdbo tiska, priljubljenostjo knjig o šahu in z izgonom Judov iz Španije leta 1492, ki so nova šahovska pravila razširili med begom. Sodobno kombinacijo potez trdnjave in tekača pa je kraljica dobila šele v 15. stoletju, ko so igralci verjetno želeli pospešiti igro.

Čeprav se nam zdi danes kraljičina vloga v šahu povsem normalna in samoumevna, ima vloga te figure zanimivo zgodovino. Kraljica se je tako počasi prebijala na šahovnico, kot so se tudi ženske iz dram, izbranih za letošnji maturitetni esej, postavile na oder sveta.

Moda na Gimnaziji Ledina

BESEDILO:
Maruša Tomažević
FOTO:
Arne Repovš

Kako opisati modni stil Gimnazije Ledina? Enostavneje bi bilo, če bi opisovali sosedske ustanove. Dijakov Šubičeve gimnazije ni težko prepoznati. Če ne drugega, jih lahko zaslišimo, ko mimo nas zapeljejo principi na razšraufanih mopedih. Pa tudi študente pravne fakultete kaj hitro prepoznamo. In nenazadnje še Poljane. Tu pa bi bili opisi nadvse zanimivih outfitov predolgi, tako ali tako pa se jih lahko označi zgolj s pogledom, kjer naše oko naredi obhod po robu očesne jamice, in z vzdihom »Poljane ...«. Po čem torej prepoznamo Ledino?

Ledina s svojo bližino in kratko razdaljo od glavne postaje podaja odlično možnost za mešanje kultur ter običajev z vse dežele Kranjske. Pride do medkulturne čorbe in po hodnikih je videti kavbojke, zlikane hlače,

krila in trenirke. Če posežemo po personifikaciji, naša ljuba Ledina predstavlja mamico, ki je svojemu otroku dovolila, da se sam obleče za v vrtec. Outfit poln barv, teksture, različnih materialov in absolutno edinstvene kombinacije, ki vsebuje vilinsko krilce z bleščicami ali pa majico z ogrinjalom za super junaka. Tako je težko opisati enoten modni stil naše gimnazije. In kaj naredimo, ko stvari postanejo nekoliko preveč enostavne? Preusmerimo pozornost z nas na nekaj drugega oziroma v našem primeru na nekoga drugega – profesorje.

Obleka naredi človeka

V preteklih tednih se je po šoli večkrat sprehajal profesor Štrubelj, čeprav ga na urniku pogrešamo že od januarja. Včasih se oglasi z browniji, z novico o dokončani diplomski nalogi ali pa pride pogledat na

Ledinske talente, kjer ga hitro obkrožijo zaljubljeni dijaki, ki težko sprejemajo njegov odhod. Ampak vprašanje ostaja: Kako si pridobiti zaljubljenost dijakov? Kako ustvariti pravi prvi vtis, tistih nekaj trenutkov, ki odločilno vplivajo na nadaljnje sodelovanje? Ker se gleda z očmi, je obleka še kako pomemben del prvega vtisa. Profesor Štrubelj pravi, da sam vedno daje slab prvi vtis, kljub temu pa se dobro spomnimo, kako je lani prikorakal v razred na prvo uro z dvignjeno glavo, v obleki in aktovki (ali je aktovko res imel ali je le del naše predstave v spominu, ni povsem jasno). Ker se je najprej predstavil, smo si kaj hitro ustvarili predstavo o novem, mladem profesorju Štrublju. Lahko rečemo, da se je za prvi vtis dostojno »ugvantov«, glede na to, da smo ga po šoli kasneje videvali le še v puloverjih in kavbojkah, obleko pa je nadel le še kot kostum na

Ledinski čestitki. Kaj je torej recept za dober prvi vtis? »Obleč se moraš primerno dogodku oziroma, če je to za službo, primerno službi, ki jo želiš, ne ki jo imaš. Torej moraš oddajati nek vtis, tudi če ni to to, kar si v resnici.«

Če poenostavimo: FAKE IT TILL YOU MAKE IT.

Mogoče pa je to njegova skrivnost, kako očara dijake. Štrubelj je ledinska različica Rihanne. Prvi pleše na Ledinski čestitki, druga na Super Bowlu.

Status, simbol ali izjava?

Simboli so nadvse popularen pokazatelj statusa. Ponosno lahko razkazuješ svoj zlati lanec ali pa na žur prideš v puloverju svoje gimnazije. Pomembne so tudi znamke. Moška veličina se kaže v znamki avta, pri ženskah pa občudovanje dosežejo čevlji z

rdečim podplatom. Ampak vrnimo se raje na hodnike gimnazije, po katerih se sprehajajo še dečki in dečve. Kjer namesto avta kupujemo jordanke, visoke pete pa so zgolj za posebne priložnosti. Ime ima tako pomembno vlogo v predstavi, ki jo kažemo svetu.

Profesorica Maja Lebar Bajec, zagovornica zelenega načina življenja in podpornica second hand shopov, zagovarja Rossignol: »Rossignol je, recimo temu, moj sponzor.« Profesorico lahko velikokrat opazimo v puloverjih Rossignol, z veseljem pa zagovarja tudi bordarje vsem ogorčenim smučarjem, ki prisegajo na dve dili. Katero ime pa bomo sami izbrali zase, ga posvojili za svojega in kaj bomo s tem želeli povedati? Bomo s tem pokazali svoj družbeni status, ga izkoristili za simbol svoje ideologije ali z njim v svet poslali izjavo? Kakor reče moja mati, ko s sestrami gledamo njen outfit z zgroženimi očmi: »To je statement.«

Roza, modro ali funkcionalno?

Kupovanje oblek le redko predstavlja težavo. Trgovin je ogromno, oblek še več. Nekoliko drugačna pa je zgodba pri športni opreми. Čelade, smuči, pohodniški in smučarski čevlji. V trgovini z oblekami dobimo oblačila v vseh velikostih, barvah in materialih. Kaj pa ko izideta le dva para smuči, eden s čudno kombinacijo barv, ki se ne sklada z našim kombinezonom, drugi pa v popolnoma napačnem odtenku? In kaj ko mi čelada pokvari frizuro in pohodniški čevlji izgledajo kot čevlji lovca Petra? Koliko prednosti tako lahko damo izgledu?

»Vedno na prvem mestu funkcionalnost, šele potem

lepota.« Profesor športne vzgoje Tomaž Karče potrjuje moje strahove. Sicer se je pohvalil z zbirko športnih copatov, kar pa zagotovo nekoliko pomaga pri barvni usklajenosti. Žal barvna usklajenost nima veliko pomena v športnih trgovinah. Izjemo potrjujejo učitelji smučanja, ki se podijo za malimi otroki, in skoraj srhljivo natančno barvno usklajeni kolesarji amaterji, po duši oboževalci Rogliča in Pogija, ki se podijo po cestah.

Bolš jajčevce na štunfih kt na krožniku

Barvne nogavice zagotovo polepšajo dan. Imamo dedoles za amaterje. Od nogometnih parov in tistih z živalmi ali pa različnimi risanimi junaki se podamo v bolj zabavne vode. Motive stopnjujemo v banane, jajčevce, češnje in ostale nedolžne simbole iz sveta zelenjave. Barvne nogavice razbijejo črnino, ki večinoma barva naša oblačila. Profesor Uroš Cotman pa razbijanje enoličnosti potencira. Z božičnimi puloverji, s srajcami z morskimi psi in z barvnimi simboli pozitivno izstopa na šolskih hodnikih. Kaj ga je navdihnilo k popestritvi vsakdanjika?

»Zdaj sem bil štiri leta razrednik in so mi dijaki vsako leto kupili eno srajco in to, ki jo zdaj nosim, so kupili v 2. letniku. In pač tko čist iz solidarnosti do njih jih pač nosm, pa še všeč so mi, a ne. Darila, darila dijakov.«

Disleksija — nadloga ali vrlina

BESEDILO:
Anja Kocjančič
Marjeta Cater Timer

Kaj imajo skupnega Albert Einstein, Pablo Picasso in Whoopi Goldberg? So le trije od mnogih uspešnih posameznikov, ki so imeli oz. imajo disleksijo.

Disleksija se uvršča med specifične učne težave in je večinoma genetsko pogojena, v manjši meri pa je odvisna od okolja. Zanje so značilni nevrofiziološko pogojeni primanjkljaji na ravni slušno-vizualnih procesov, ki povzročajo motnje branja in pisanja. Čim bolj zgodaj je odkrita in čim hitrejša je

obravnavana, tem boljši so lahko rezultati. Zato je pomembno poznavanje ključnih značilnosti disleksije, kot so počasno in zatikajoče se branje, zamenjava, izpuščanje ali dodajanje črk pri pisanju ter zamenjava leve in desne strani.

A disleksija je napaka in vrlina hkrati, saj jo lahko posameznik obvlada in izkoristi sebi v prid. Z njo se je najbolje spopasti potrpežljivo in mehko, z veliko humorja ter brez sramu.

Medved in čebela

Medvedu se je zahlo telo, da bi jedel. Stopil je do čebelnjaka, a še preden se je dobro, ga je ena od čebel pičila v uhelj. »Kaj?!« se je razjezil medved: »Ti se spraviš nad me, nad medveda! Tako je bil hud, da je udaril po čebela in ga podrl. Zdaj je šele videl! Iz čebelnjaka se je vsulo stotine čebel, in so pikale in pikale in jim ni mogel uiti. Tako je spoznal, da se nadloga, če vanjo drezaš, le še poveča.

Medved in čebele

Medvedu se je zahotelo, da bi jedel med. Stopil je do čebelnjaka, a še preden se je dobro lotil, ga je ena od čebel pičila v uhelj. »Kaj?!« se je razjezil medved: »Ti se spraviš nad me, nad medveda?!« Tako je bil hud, da je udaril po čebelnjaku in ga podrl. Zdaj je šele videl! Iz čebelnjaka se je vsulo na stotine čebel in so pikale in pikale in jim ni mogel uiti. Tako je spoznal, da se nadloga, če vanjo drezaš, le še poveča.

Kje pa ti živiš? V 116?

BESEDILO:
Maruša Tomažević
FOTO:
Arne Repovš

Zadnje dirke sezone so vedno najbolj napete. Dirka čez šolsko leto se je zaključila maja. Še zadnjič v šolskem letu so se pomerili dijaki in profesorji, ki so se borili za zaključene ocene. Dijaki so vlili svoje zadnje moči v izboljševanje znanja, profesorji pa so divjali za njimi in jih lovili po hodnikih, da bi imeli vsi manj dela junija. Brez skrbi, znova je bilo poskrbljeno za napeto dirko, ki ste si jo lahko cel maj ogledovali na Gimnaziji Ledina. Z vami smo bili šolsko glasilo Mladika in profesorice svetovalne službe. Sponzorirano s strani Lidla in SOS telefona. Malo pretiravam. Ne veliko, malo pa res. Vsem bi moralo biti do zdaj že jasno, kako preživeti ocenjevalna obdobja. Domače naloge, malo učenja in kakšna inštrukcija. Tako da n'kar zgubljat volje in motivacije. Pomnite! Lepše kot je spričevalo ob zaključku leta, več se da iztržiti od dedkov in babic ter bolj zabavno in nepozabno je lahko poletje. Zobe stisnit, kavo spit in obup na stran.

Sponzorstvo

Spet bomo nekoliko zamenjali tirnice in sponzorstvo zamenjali za obveščanje ter poklon dijakom, ki na Ledini hranijo kulturo in skrbijo za dobro počutje dijakov. Aprila se je v Zalogu odvijala predstava Naše skladišče. V njej so igrali dijaki iz skupine Carpe diem, ki so pod vodstvom profesorice Andreje Pavle Jurman priredili predstavo širokih razsežnosti. Šli so od dramatičnih in tragičnih do nadvse humornih prvin. Predstava boljša od prašiča z ocvirki.

Za dobro počutje na Ledini skrbi Zdrava šola. S svojo idejo o pobarvani sivi sobi je v dijakih in profesorjih prebudila notranjega otroka, ki je z veseljem packal z barvami ter popisal sivo sobo.

Ledinski talenti

Če vprašamo voditelje, smrtonosna zadeva. Krvaveli

so naši bobenčki, duše pa so spuščali dragi sosede, golobi. Prav zares duhovita, nadvse dovršena in simpatična ideja voditeljev, kako popestriti dogodek, za katerega so se dijaki pripravljali in trudili. Zamisel pa pol, ni da ni. Za manjši neuspeh mogoče lahko štejemo le dijake, ki so kaj kmalu po končanem nastopu zadnjega talenta odšli domov. Da bi ostali in poslušali še preostanek voditeljskega programa, jih ni prepričala niti obljuba o presenečenju, ki jih je čakalo, če ostanejo v dvorani. Kje je bila težava, pa je težko določiti. Lahko bi bil problem v načinu podajanja obljube o presenečenju. Mogoče obljuba ni bila dovolj mamljiva? No, pa saj so se dijaki, ki so dvorano zapustili, ne da bi videli presenečenje, le pravilno odločili. Presenečenje je namreč predstavljala nekoliko bolj neuglašena verzija pesmi Čista jeba. Vse se je na koncu še dobro izšlo. Z manjšim številom dijakov v telovadnici je bila škoda minimalistična. Od nepravilnih tonov so trajne posledice, ne glede na to, ali so bile te fizične ali psihične, trpeli le golobi, ki naj bi po strehi padali med nastopi talentov, in peščica dijakov, ki so ostali do konca ter slišali spev voditeljev.

Ledinski prstani

Vop vop! Lansko leto nogavice, letos prstani. Principi ledinci, ugvantani bomo! Gospod ravnatelj obljublja tudi diamanten prstan dijaku, ki bi postal diamantni maturant. Povejte, če si to upate, mami doma. Zagotovim vam, da bo poskrbela, da vam motivacije za diamantnega maturanta ne bo zmanjkalo. Lahko pa izberete bolj pravični pristop do te, hudo potrebne, motivacije. Spremenite dolgočasno resničnost učenja v zabavno pustolovščino. Zaživite svojo zgodbo, podobno tisti o mladem čarovniku, ki se bojuje z nemogočimi izzivi. Če zapremo levo oko in pogledamo na izzive z nekoliko drugačnega kota, nam dogodivščine Harryja Potterja niti niso tako

tuje. Triglavega psa enostavno primerjamo s tremi testi na teden. Quidditch je v bistvu glavni odmor. Vsi se prerivamo, vsi si želimo priti do vrat, izbiramo svoje favorite, ki jim naročamo spisek hrane iz trgovine, nečastna igra pa je poznana tako na igrišču na Bradavičarki kot na Gimnaziji Ledina v koloni za malico. Izrek »It's leviosa, not leviosar!« pa zveni dokaj podobno opravičilu, ki ga podajamo razredniku ob neopravičenih urah: »Ne, profesorica, nisem zaspal, vlak je zamujal.« Verjemite v svoje poslanstvo, da vam je usojeno postati diamantni maturant, in z dobro mero motivacije vam bo zagotovo uspelo!

Anej Grošičar

BESEDILO:
Karin Forte
FOTO:
Bor Matko

»Rade se kopajo, se ne bojijo krokodilov, so zelo socialne živali in kot večina glodavcev rade veliko jedo.« Če je kdo že ugotovil, je govora o kapibarah, s katerimi se od predstavnikov živalskega kraljestva najboljše poistoveti Anej Grošičar, dijak 4. letnika in predsednik Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina.

Sprva se je vpisal na Gimnazijo Jožeta Plečnika, ker se je to zdela najvarnejša in najudobnejša opcija zanj, saj se je tja vpisalo tudi veliko njegovih osnovnošolskih prijateljev. Po enem letu si je zaželel svežega vetra v jadrih in se tako odločil oddati prošnjo za prepis na Gimnazijo Poljane in na Ledino, ki pa mu je v zadnjem trenutku sporočila, da je v razredu italijanščine še eno prosto mesto. Tako se je začela njegova pot na naši šoli. Kot pravi sam, se je na Ledini našel in tako akademsko kot tudi osebnostno zrasel. Takoj se je vključil v številne dejavnosti, kot so debatni klub, Zdrava šola in dijaška skupnost, pri katerih je koronskim omejitvam navkljub stkal mnoga dobra prijateljstva.

Zase pravi, da je bil že od nekdaj radoveden otrok in da si je želel postati že vse od znanstvenika, igralca in veterinarja do profesionalnega igralca tenisa. Trenutno pa pravi, da mu je zelo zanimiv denar oz. sistem trga. Podjetniško žilico goji že dolgo – odkar je kot otrok poleti na morju začel prodajati školjke. Na tem področju sta se mu porajali dve ideji za nadaljnjo izobrazbo: finančna matematika in ekonomija. Po tehtnem razmisleku in posvetu z najbližjimi se trenutno bolj nagiba k slednji.

Anej je izredno ponosen na svoje delo v zadnjih nekaj letih. Ideja o študiju v tujini se je vanj zasedrila že v 2. letniku in mu ves čas dajala dodaten zagon, njegov trud pa je bil poplačan, ko je bil letos sprejet na nekaj univerz v tujini, med drugim na UCLA (University of California, Los Angeles) in USD (University of San

Diego). Zaenkrat še ne ve, katero bo izbral, saj bo odločitev vplivala na več stvari, med drugim tudi na finance in odnose s prijatelji.

O svojem predsedovanju dijaški skupnosti je dejal, da se mu zdi, da njegovo delo sestoji predvsem iz povezovanja in skrbi za odnose s člani ter med njimi, kar posledično omogoča njeno dobro delovanje in organizacijo vseh projektov. Pravi, da je iz te izkušnje tudi sam ogromno pridobil, saj pred tem ni nikoli celostno organiziral nobenega dogodka in se je s sodelovanjem v projektih, ki jih organizira dijaška skupnost, zavedel, kaj vse je treba postoriti v ozadju, da se neka ideja uresniči. Na vse dogodke, ki so jih pripravili letos, je zelo ponosen.

Ko mu med dijaško, šolo in učenjem ostane kaj prostega časa, rad gleda Netflix ter ure in ure posluša glasbo. Rad tudi telovadi in občasno odide na sprehod. Nekega dne si želi z mamo obiskati Islandijo, z očetom pa imata dogovor, da odpotujeta v San Francisco, saj so mu zelo všeč tamkajšnje ulice. Prav tako si želi, da bi se s prijatelji odpravil na »road trip« v Toskano, kjer bi najeli staro vilo, kuhali špagete in se sončili ob kozarcu dobrega vina.

Anej ima na koncu za ledince še dve sporočili. Najprej bi rad zaključil debato o superiornosti Hoferja oz. Spara. Odgovor na to vprašanje je namreč Mlinar, ki je po njegovem mnenju ena najboljših pekarn v Sloveniji, zagotovo pa v Ljubljani. Toplo vam priporoča bagel z lososom in pravi, da so prodajalke tam izredno prijazne. Njegov drugi nasvet pa bo v pomoč vsem ledincem, ki so že kdaj obupovali nad zapleteno situacijo. Zdi se mu namreč, da smo velikokrat preveč neučakani in pozabimo, koliko časa dejansko imamo. Življenje je kot maraton in vse se da rešiti, če le damo času čas.

Kristina Mihelič

BESEDILO:
Anaša Sterle Laignel
FOTO:
Matevž Štih

Kristina pravi, da sreča spremlja pogumne. Strah lahko osebo omejuje in kdo bi to bolje vedel kot nekdo, ki je do tega, na prvi pogled klišejskega, a še kako resničnega spoznanja, prišel sam. Kot otrok je bila velika perfekcionistka, a se je pozneje začela zavedati, da ji ta lastnost predstavlja bolj breme kot blagoslov. Zadal si je, da se bo uprla strahu, ki jo je držal nazaj, in tako ugotovila, da je včasih pot do dosežkov ravno ta, da se le vržeš v usodo in javiš, ko se pojavi priložnost.

Zato se je javila, ko je profesorica za psihologijo predstavila projekt pisanja strokovnih člankov pod mentorstvom Društva študentov psihologije. Takrat dijakinja tretjega letnika se je odločila za raziskovanje dominantnosti v partnerskih razmerjih. Med poletjem je v ustvarjanje vlila ves svoj trud in ljubezen do analize, rezultat pa je bil izdelek, ki je našel svoje mesto tako v psihološki reviji Panika kot tudi v prvi številki letošnje Mladike.

Sebe bi lahko opisala kot čustveno in človekoljubno. Svojega zanimanja za ljudi pa ne omejuje le na psihologijo. Eden njenih večjih dosežkov je ravno Krkina nagrada za raziskovalno nalogo, ki se je, zanimivo, začela kot na videz preprosta seminarska naloga v 2. letniku pri kemiji. Kristinin predmet proučevanja v raziskavi so bile sirotkine beljakovine v prahu. Ledinska filantropistka je v teh beljakovinah našla možnost za pomoč starejšim, ki zaradi starosti trpijo za izgubo mišične mase. Več časa, ki ga je pridobila med karanteno, in pomoč mentorice Nike Cebin pa sta ji omogočila, da je vse skupaj ponesla na višji nivo ter nastali izdelek prelevila v raziskovalno nalogo. Na žalost je covid-19 preprečil preverjanje hipoteze v praksi, a bi jo vrnitev na zaključevanje projekta v prihodnosti zagotovo osrečila.

Prizadeva si tudi za zdravje planeta, zato se je skupaj še s tremi ledinci marca 2022 udeležila mednarodne konference mladih o okoljskem izobraževanju v Pragi. Izkušnjo označuje kot nepozabno, še posebej pa jo je navdušila komunikativnost in odprtost vseh udeležencev.

Tako lahko opazimo, da je dijakinja 4. f oseba, ki jo želja po dobrem žene v paleto raznovrstnih stvari. Čeprav v svojo akademsko uspešnost vplaga veliko truda, poudarja tudi pomen športa. Danes se ukvarja predvsem s fitnesom, pred tem pa je kar 10 let trenirala gimnastiko, kar ji je prineslo tako praktične adute, kot so gibčnost, moč in kondicija, kot tudi vztrajnost ter disciplino.

Poleg tega da je šport podlaga za krepitev zmagovalne mentalitete, je tudi glavna podpora psihičnemu zdravju, zato ga Kristina v svoj urnik vključuje tudi kot način »čiščenja misli« ter sproščanja napetosti po napornih gimnazijskih dnevih. Tako je veliko lažje ohranjati ravnovesje med šolskim delom in prostim časom. Zaveda se, da človek lahko dela le omejeno število ur, preostali čas pa bi moral posvetiti sebi. To zavedanje polaga perfekcionistačnim dijakom na srce, saj si iz gimnazije navsezadnje verjetno ne bodo zapomnili dolgih ur učenja in ocen, ampak druženje z vrstniki ter projekte izven klasičnega pouka.

Svoje poti sicer še nima točno načrtane, se pa zaenkrat najbolj vidi v medicinskih vodah. Načrtana ali ne, ambicioznost, empatija in pogum bodo to ledinko nedvomno vodili, kamor bo želela. Njeni nasveti o izstopanju iz cone udobja, preizkušanju različnih stvari in iskanju lastnih potencialov ter sreče pa lahko v prihodnosti vodijo vse nas.

Luka Klun

BESEDILO:
Valentina Golob
FOTO:
Sara Halilović

Luka je dijak četrtega letnika, ki se v treh besedah opiše kot tankočuten, zanesen in odkritosrčen.

Poskus sonetnega venca se je odločil napisati, ker je želel dokazati gibkost, prodornost in lepoto slovenskega jezika. Izbral si je eno težjih pesniških oblik, saj je nepriljubljenega mnenja, da se slovenski jezik v naši družbi po krivici vsevprek smeši in omalovažuje. Zmotno se namreč domneva, da ni primeren za ekspresije najvišjih misli in najglobljih občutij. Pesem je pisal po nekaj ur na dan približno en mesec, saj pesni zelo malo in zelo počasi. Piše že približno tri leta, toda bolj ob strani, zadnje mesece pa se skuša s poezijo resneje spoprijemati. Pomanjkanje navdiha oz. talenta se mu zdi le nek slaboumen izgovor, beg od zadev, s katerimi se ne upamo soočiti. To pač ni izgovor, da se z neogibnim ne spopademo.

Poezija je zanj nasploh premišljevanje o vseh stvareh, o katerih se večina ne želi pogovarjati in o njih razmišljati, denimo o vseprisotnosti smrti, neuslišani ljubezni, zagonetnosti človeškega življenja ... Obenem je beg in soočenje s tovrstnimi vprašanji, za katere si odgovorov bodisi ne zmoremo bodisi ne drznemo priznati. Poezija zanj pomeni živeti nešteto krat, živeti neko čisto drugo življenje, ki ni le blede odblesk plehke vsakdanjosti, temveč tisto neizrekljivo, brezimno, tisto najbolj človeško, kar nam vsem leži na dnu srca, pa ne zna nihče povedati.

Pozornost v pesmih posveča predvsem sporočilni vrednosti, saj je pesem, ki se le dobro sliši in navidezno zabava, scela brezpredmetna. Poezija mora bodriti, navdihovati, tolažiti, radostiti. Mora povedati nekaj več, sicer ni vredna pozornosti. V prihodnosti si želi pisati kakovostno literaturo, ki bi vsaj nekoga bolj nagovorila od njega. Veliko

prepričljiveje pesni po navdihu iz resničnega življenja, kakor če si snov stihov sproti izmišlja. Skuša zanemariti razčustvovano intimo poezije in raje graditi na občečloveških resnicah, ki se tičejo vsakogar, čeprav si jih s strahom priznamo.

V poeziji je po njegovem bistveno obravnavati le dvoje: vsemogočnost smrti in čudotvornost ljubezni. Ljubezen je tisto, ne poezija, marveč zgolj in samo ljubezen, kar navsezadnje človeči, osvobaja in zveliča. Kaj bo smrt zoper ljubezen?

Za konec je ledincem še sporočil, čeprav smo to slišali že nešteto krat, naj izkoristimo čas, ki ga imamo na voljo, saj ga bo slej ko prej nekoč konec.

*Prešel vihar bo, kratkih dni stihije;
sam v starosti blagrujem nje spomine,
zaman po licu grenka solza lije ...*

Dobri, boljši, ledinci

Kviz za profesorje

SPRAŠUJE:
Maruša Tomažević
FOTO:
Bor Matko

1. Kdo je izrekel besede »In vendar se vrtil« in v kakšnih okoliščinah jih je izrekel?

Abrahamsberg: Galileo Galilei. Izreče pa jih, ko je bil na inkvizicijskem sodišču. (Povedala je tudi, da se sedaj ugotavlja, če je besede tudi zares izrekel.) 2 točki

Serušnik: Kepler. Ostajal je pri svojem mnenju. 1 točka

Gliha: Galileo Galilei, na grmadi, preden so ga zakurili. 1 točka

2. Geslo francoske revolucije?

Abrahamsberg: Enakost, bratstvo, svoboda. 1 točka

Serušnik: Očitno nekaj naprednega. Enakost? 0,5 točke

Gliha: Bratstvo, enakost, svoboda. 1 točka

3. Nadaljujte besedilo:

**È questo il fiore del partigiano
O bella ciao, bella ciao, bella ciao ciao ciao**

Abrahamsberg: A ni: »O partigiano, portami vida ...« 0,5 točke

Serušnik: Te pa žal ne poznam. 0 točk

Gliha: To je v italijanščini. 0 točk

4. Komu v svojem delu z naslovom *Apel in čevljar fige moli* France Prešeren?

Abrahamsberg: Kopitarju. Jernej Kopitar. 1 točka

Serušnik: Le čevlje sodi naj Kopitar. Kopitarju. 1 točka

Gliha: Jerneju Kopitarju. Zelo aktualen rek, še danes uporabljen. 1 točka

5. Kateri matematični izraz ima v besedi vezana dva zaporedna šumnika?

Abrahamsberg: Matematični izraz ... Množčenje? 0 točk

Serušnik: Sedaj mi vse množice hodijo po glavi. 0 točk

Gliha: Matematika je sicer zelo zelo uporaben predmet, ampak mi nikoli ni bil pisan na kožo. 0 točk

6. Koliko Nobelovih nagrad ima Marie Curie?

Abrahamsberg: Dve. Kemija in fizika. 2 točki

Serušnik: Vem za eno iz kemije in eno iz fizike. 2 točki

Gliha: Dve Nobelovi nagradi. Za odkritje nekih elementov. Kemijo in fiziko. 2 točki

7. Na kateri skakalnici skačejo naši orli in ostali tekmovalci z vsega sveta v Planici?

Abrahamsberg: Bloudkova velikanka. 0 točk

Serušnik: Velikanka. 0 točk

Gliha: Bloudkovi? 0 točk

8. Čez katere gozdove se s svojo družčino v pajkicah podi Robin Hood?

Abrahamsberg: Čez angleške? 0 točk

Serušnik: Sem pred desetletji gledala. Robinhoodovi? 0 točk

Gliha: Je angleški junak. Čez angleške gozdove! 0 točk

9. Kako imenujemo organizme, ki si sami proizvajajo hrano?

Abrahamsberg: A to so ti enoceličarji? 0 točk

Serušnik: Prokarionti, samoproizvajalci. 0 točk

Gliha: Besedna igra ... samo, samo, samo, samoalimentizem? 0 točk

Uradni rezultati:

Abrahamsberg (6,5 točke)

Serušnik (4,5 točke)

Gliha (5 točk)

Se vidimo avgusta!

Influencerji prihodnosti

OVEN

Nebesni guru:
Tamara Možina Artač

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet fizike

Življenje nas velikokrat pokliče pred tablo, da rešimo kakšen primerček. Včasih pridemo sami, včasih pa smo srečni prostovoljčki. Včasih znamo, včasih ne. Aleluja, da življenje ni matematika. #ZaPluske

BIK

Nebesni guru:
Nika Cebin

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet kemije

Stopite iz cone udobja in končno opravite zaobljube, ki ste si jih zadali. Dovolj je izgovorov. Opravite domačo nalogo življenja. Če se znajdete v težavah, za pomoč prosite profesorico Cebin. #DZstr23,24,25,26in27 #UL2

DVOJČKA

Nebesni guru:
Tatjana Cvetko

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet slovenščine

V prihajajočih mesecih se izogibajte vraževerju. Znaki veselja napovedujejo neposrednost. »Znanja vam ne morejo vzeti,« tolaži dijake E-razredov profesorica Cvetko. #EkstraEvkaliptusEliminiraEksotičnegaEmuja

RAK

Nebesni guru:
Eva Bavcon

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet biologije

Z odločnim korakom stopite v svet. Naj vas spremlja koračnica in stojte pokončno. Večji vtis pa boste naredili, če si koračnico zapiskate kar sami. Naj vas vodi ledinski Apolon, profesorica Bavcon. #BalzamZaUšesa

LEV

Nebesni guru:
Boris Bovha

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet zgodovine

Otresite se negativnih čustev. Tistih, ki prihajajo iz okolice, a še pomembnejše, tistih, ki prihajajo iz vas. Zapustite sovraštvo in zamere. Kot pravi profesor Bovha: »Zakaj bi ne marali?« #RaznDomžale

DEVICA

Nebesni guru:
Zdenka Serušnik

Nahajališče kozmične
energije:
kabinet fizike

Čas je za spremembo vašega načina razmišljanja. Pregovor pravi: »Bolje pozno kot nikoli.« To ni miselnost za vas! Navdih prevzemite od profesorice Serušnik in v razred življenja vstopite pet minut prej. #RanaUraZataUra

TEHTNICA

Nebesni guru:
 Nataša Randelović

Nahajališče kozmične
 energije:
 kabinet fizike

Vaši živci so jekleni. Naj vas preizkušajo šumeči vetrovi, dereče reke ali uničujoči plazovi. Bodite neugnani, kot se jekleno drži profesorica Randelović, ko uči fiziko v družboslovnih razredih. #NewtonaPodHruško!

ŠKORPIJON

Nebesni guru:
 Ingrid Florjanc

Nahajališče kozmične
 energije:
 kabinet geografije

Naj vas vodi modra, ne hitra beseda. Naj bo beseda ostra, a dobro premišljena. Za spiritualno vodenje z besedami najdete profesorico Florjanc obdano z glasnimi dijaki. #ASeTiZdiSmešno? #JazBiSeRajeJokala

STRELEC

Nebesni guru:
 Arjana Marinič

Nahajališče kozmične
 energije:
 kabinet zgodovine

Profesorica Marinič, alegorija zvestobe. Stojte za svojimi prepričanji in cilji, kot tudi Marinič verjame, da se bo Juventus povzpел po lestevici. Pred vami je tudi priložnost za ljubezen. #UpanjeUmreZadnje

KOZOROG

Nebesni guru:
 Jadranka Simič

Nahajališče kozmične
 energije:
 kabinet fizike

Jadrankine modre besede odmevajo: »Pa ali ste sploh poslušali navodila?« Sledi jim dejanje popolne dezorientacije električnega toka. Tudi vi premešajte štrene svoje življenjske poti. #GoWithTheFlow

VODNAR

Nebesni guru:
 Roman Vogrinc

Nahajališče kozmične
 energije:
 ravnateljova pisarna

Vse poti so vam odprte. Po njih je treba le poseči, jih prevzeti in jih zaživeti. Kot gospod ravnatelj tudi vi zaživite svoj polni potencial (zgodovinar, ravnatelj, slovenist, vrtnar, mediator). #Bradavičarka4life

RIBI

Nebesni guru:
 Mojca Lotrič

Nahajališče kozmične
 energije:
 knjižnica

Lepa beseda lepo mesto najde. V prihajajočih časih posezite po nekoliko bolj začinjenih besedah. Te dosežejo boljši učinek. Navdih poiščite v knjižnici, pri profesorici Lotrič, kjer ob vhodu visijo meme. #MemeQueen

Manca Mahnič

*Že od nekdaj me je zanimala arhitektura, ko pa sem odkrila še fotografijo, sta se interesa za oboje zlila v eno. Kmalu se je iz fotografranja arhitekture razvilo še zanimanje za **fotografijo** drugih stvari. Včasih v objektiv poskušam ujeti nekakšno tišino in mir, včasih v trenutek ujamem živali ali mimoidoče ljudi, včasih se posvetim simetriji ter svetlobi fotografije, včasih pa moji posnetki niti nimajo kakšnega globljega pomena in nastanejo zgolj samo za potrebe mojega veselja. Na fotografije imata velik vpliv moje počutje in okolica.*

Poleg fotografije se ukvarjam tudi z risanjem anatomije, geometrijskih teles in prostora. Največkrat za to uporabljam navaden svinčnik ali kemik, vedno bolj pa eksperimentiram tudi z akvarelnimi barvami. V prihodnosti se želim izpopolniti še v delu s tušem.

Hana Batagelj

A veš tist, k si hrček zatlači hrano, ki jo najde, v lička? No to sm pretty much js, samo da z volno, pa ne v lica, ampak v svojo sobo. V prostem času sem rada lokalna babica, ki zna narediti vse s svojimi rokami, če seveda prej ne zaspim. Ustvarjanje mi pomaga pri koncentraciji in stresu. Rada šivam obleke in modne

dotatke, prav tako jih tudi kvačkam in pletem ter zaključim z uvezenimi vzorci. Veliko dni preživim na kavicah in z bing watchanjem serije ob ustvarjanju. Če kadarkoli potrebuješ kapo ali pa kakšen tote bag, sem vedno na voljo z mojimi kvačkami, pletilkami, šivalnim strojem, šivanko ... prav tu.

urejena volna

vezenje

Misa in kvačkanje kape

granny squares

kvačkanje med uro

hlače iz zavese in kvačkana torbica

kvačkanje v parku

pletenje na brunchu

pletenje ob kavici

toaletna torbica

toat bag

torba

šal

obesek

Zrem v vzletajoče letalo, čutim nežno
prhutanje peruti, slišim pritajeno frfotanje krilc.
Želim plesati med oblaki, v jadra ujeti morski veter,
a bojim se brezmejne širine, bojim se pesmi brez rime,
neba brez puhastih oblakov, ladje brez rešilnega čolna,
poletja brez sonca in plaže brez svetlečega peska,
sladoleda brez korneta, obraza brez nasmeha,
strah me je biti brez tebe in najinega objema ...
A rada bi kot metuljček poletela, zato
zapojem pesem, ki se ne rima,
krmarim ladjo brez rešilnega čolna,
iščem kotičke neba iz same modrine,
sladkam se s sladoledom v lončku,
ležim v senci na skalnati plaži,
nesrečnim obrazom
delim nasmeha,
toplo mi je brez
tvojega objema.
Trpeče srce
prelevi se
v krila.

haiku

Prevzetna dražest
z vedrega lica žehti;
in v duši bolest.

Luka Klun

Sanjarije

Rad mehko te razgalim oblačila,
da tvoje plitke grudi vzvalovijo;
mamljive ustnice sladko puhtijo,
ki si mi z njih poljube namenila.

Pohote naju sila je ugrabila,
sokovi v sočen sen me sle opojijo – –
svetlejši se lasje v somraku zdijo,
ko si dražestna me smeje umorila.

Zblaznela naju združijo blazine
in nagloma nagon noči prevlada;
v krvavih rjuhah slednji up premine ...

Zapojem, ko vsevdilj smehlja se rada,
in prosim, da ta misel ne izgine;
so sanje njemu vse, ki pesmi sklada.

epitaf

Ospe se cvet, obmolknila je lira;
vrstice blodnih snov so globočine.
Tu spe ljubezni žlahtne bolečine,
ki nje sinjina pot življenju utira ...

Slovo

Prišel je slednjič bridki čas,
ko zadnjič ti motrim obraz.

Lice vre ti od vedrine,
polne so oči sinjine,

a meni v srcu je temno,
ki krvavi vnemar močno ...

Na dušo lega mi tema,
vihar želja miru ne da:

če bi posul te svod zvezda,
potoki utekli bi solza.

Vprašati sem te vtem se bal
in raje v strahu sem molčal,

sanjaril tebe sem ihte,
ki si zavdala mi gorje ... –

Odhajaš smelo v daljni svet;
v solzah zastajam brez besed ...

ah, saj še mnogo bo deklet ...
a jaz ostal bom tvoj poet.

Višina in tišina

Ego se napolni do dnevnih višin.
Poceni boji krasijo stene in spomin.
Z raztrganimi žepi morajo verjeti,
da se vaša bolj kot naša zemlja rdeče sveti.

Iz zgodovine se učimo.
Zgodovina se ponavlja.
Iz zgodovine se učimo.
Zgodovina se ponavlja.
Temelji so trdni,
krov se še postavlja.

Naj kaos poskrbi,
da vse se ne zruši.
Stalen kaos poskrbi,
da vse se ne zruši.

Iris Vinski
ILUSTRACIJA:
Marjeta Čater Timer

Sužnji neslanosti

Nekateri oči povsod obračajo.
Morje opevajo.

Stolpi steklenic limonade,
zgrajeni tisto poletje,
razbit pogled sonca,
prelit čez barvna telesa,
tik ob mokrih nanosih puščave.

Nekateri nič ne gledajo.
Morje opevajo.

Blizu betonske estrade
pazi, kako poješ,
kaj opevaš, kdaj opevaš!
Nihče se ne domisli slovesa.
Nedočakana preobleka dneva.

Nekateri se v objemu skalovja rešijo.
Morje opevajo.

V redkokaterih ustih najdeš zaklade.
Ali si jih v mojih ujel?
Roparji rib so preponosni.
Ne leti z njimi, zastri pogled,
prisluhni ujetemu vetru.

Nekateri nevidno vidijo.

Simon's Love Poem

I.

I wish to walk on a thin rope.
If I fall to the right,
narcissism catches me.
If I fall to the left,
devotion embraces me.

I cannot even look at myself
yet I'm looking for a breathing mirror.

Will I be manic?
Will I be sleazy?
Will I be punished?
Or the worst of all -
will I seem loved in the eyes of the dull?

II.

Do not make me yield.
Do not make me fall.
Do not worship my bouquets.
Do not worship the mere character.

Do not fill me in -
that is the venture
of my very essence.

Add on to me
and I will add on to you.

III.

The bricks of our separate walls
that we tint
will always endure
because I build on my own
and you build on your own.

Ornaments are not necessary
but they rarely weaken or wound.

This is one of countless admirations
of the only significance
which rationalisation wears down.

Can't you feel it?

Balada o ribi

Lana Paviha
ILUSTRACIJA:
Danaja Luštrik

Mirno si v potoku plavala,
ribica, o ribica!
Celo življenje se zabavala,
ribica, o ribica!

Potem pa grobo so te ujeli
in življenje ti vzeli.
Dijakom pri vajah so te dali,
brez slabe vesti so te zaklali.

Gledaš v svoj obup,
s škarjami razparan trup.
Svoje telo za učenje si podarila,
v nas Dahmerja razkrila.

Izrezali smo škrge, jetra in srce,
nato pojedli tvoj file.
Odbil je konec avantur,
v posodi ostaja le še plavalni mehur.

ANJA KOCJANČIČ

Glavna urednica

BOR MATKO

Urednik fotografije

ARNE REPOVŠ

Oblikovanje platnic

TAJDA TOMŠIČ

Ilustracija na naslovnici

LIAN KLANČNIK POVIRK

Ilustracija na notranji strani platnic

UMA FREJA PROSEN

Fotografija na zadnji strani platnic

Novinarji:

MARJETA ČATER TIMER

KARIN FORTE

LUNJA GABRIČ BRONIČ

VALENTINA GOLOB

AJŠA JAKOŠ VASLE

ANJA KOCJANČIČ

KATJA TEJA MIKLAVČIČ

AJDA OSOJNIK

ANAISA STERLE LAIGNEL

MARUŠA TOMAŽEVIČ

TAJDA TOMŠIČ

Fotografi:

JAN KLEMENČIČ

BOR MATKO

UMA FREJA PROSEN

ARNE REPOVŠ

HARUKI SAITO

MATEVŽ ŠTIH

Ilustratorke:

DANAJA LUŠTRIK

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

MARJETA ČATER TIMER

PETRA DŽEROSKA

Oblikovanje in prelom:

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

ARNE REPOVŠ

Mentorici:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Jezikovni pregled:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Pregled angleških besedil:

MAJA LEBAR BAJEC, prof.

Vse grafike, ilustracije in fotografije
so dela dijakov Gimnazije Ledina.

Naklada: 350 izvodov

Ljubljana, junij 2023

Mladika, glasilo dijakov

Gimnazije Ledina

2022/23, letnik 54, številka 3

ISSN C503-5473

M

